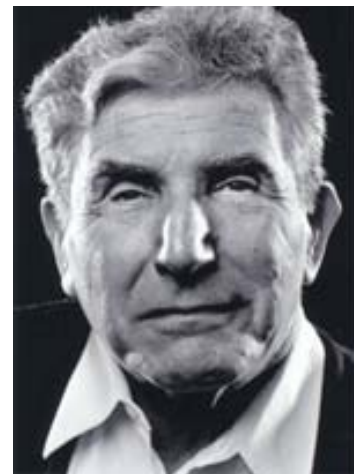

Анатомия на заблудата

Арт Кац

Увод

Веднъж, с помощта на Божието провидение, бях поканен и имах възможност да говоря на „Събрание за Исус“ в Уинипег, Канада. Имах опит от преди няколко години от първото такова събрание, който ми беше достатъчен. Тогава се бях зарекъл никога вече да не участвам в такова панаирджийско събитие на открито, където мъже и жени обути в шорти се тъпчат с картофен чипс, докато слушат от платформата нещо, което очевидно, според общото мнение претендира да е сериозно Божие слово. От цялата тази атмосфера ме побиваха тръпки. Когато обаче дойде поканата от Уинипег, почувствах, че е от Бог и въпреки взетото от мен преди това решение, отидох.

Не беше предвидено да бъда говорител на основното събрание, но според установения формат, сутрешните събрания бяха предоставени на деноминационни и неденоминационни харизматични групи. Бях поканен като говорител в баптистка харизматична група. Можех ли да откажа на такава необикновена покана? И наистина тези проповеди бяха благословени. Вечерта на общото събрание се намерих седнал на трибуната, където международно известен говорител поднасяше посланието за тази сесия. Докато всички навлизаха във всеобщото веселие, аз стоях там като навъсен глупак. Вътрешно се гърчех от болка, засрамен от някои изказани твърдения. Преобладаващото духовно разположение, с което присъстващите приемаха тези думи, засилваше моето впечатление, че всичко, на което ставах свидетел, беше менте. Не намирам друга подходяща дума. Създаваше се усещане за нещо изкуствено, лицемерно, подправено, което изглеждаше като истинско, но беше някак лъжливо, въпреки че бяха употребявани истински думи и смислени, разбираеми библейски понятия, с които се говореше за единството на Тялото.

Тази вечер имаше пророчества, изречени от определени групи хора, които очевидно имаха дара на пророчество. Те пишеха пророчествата си върху жълти бележници, раздадени предварително и ги даваха на надзирателя, който ги викаше при микрофона в подходящ момент, за да ги прочетат. Ужасяващото усещане за недействителност и призрачност се усилваше, защото всяко нещо беше изказано със съвсем истински думи. Към края на вечерта състоянието на духа ми

беше такава, че няхах търпение да сляза от трибуната. За нещастие, бях определен да поднеса благословенията в края на вечерта. Не можех обаче да стана проводник на нещата, които се бяха случили, защото по този начин щях да се отъждествя с тях. Приблжих се до човека, който председателстваше на трибуната, за да дръпна ръкава му и да го помоля да ме извини, че няма да изпълня поетото задължение да произнеса молитва за благословение. Преди да успее да стигна до него, той произнесе името ми; така застанах на подиума в ужасна агония и безсилие. Това, което можах да направя, беше да помоля хората да се изправят, да свалят летните си шапки и очила, да застанат в прилична поза на уважение пред Бога и да изпеем заедно Господната молитва. По този начин завърши вечерта. Докато напусках платформата, мирянинът, който следеше организацията на събранието, ме попита дали ще бъда на разположение за общото събрание следващата сутрин. Отначало рязко отвърнах: „Не.“ После обаче му казах: „Добре, но само ако Бог ми даде някакво конкретно послание.“

На другата сутрин пътувахме до един открит парк, където трябваше да се проведе събирането и аз трябваше да бъда сутрешния говорител в баптисткото подразделение. Обсъдих с колегите си дали не трябва наистина да се възползвам от поканата и да говоря за неща различни от вече обявените. Помолехме се заедно, защото не исках да изпадам в ролята на човек, винаги носещ тромаво, неизящно слово. Без да бързаме и да се притесняваме, а всъщност надявайки се да закъснеем, паркирахме колата и стигнахме до платформата, където вече беше започнало обявеното публично събрание, точно когато беше минало времето да обявят говорителя. Поради отсъствието ми, вече бяха определили друг говорител. Когато той ме видя да се качвам по стълбите към платформата, веднага ме повика и ме избутаха бързо до микрофона.

Започнах с нещо такова: „Дали в мен има нещо изключително нередно и осъдително, което ми пречи да се присъединя към този дух на всеобщо веселие, преобладаващ в събранията?“ Тогава прочетох от Писанията това, което се случи, когато Мойсей слезе от Планината Синай с плочите на закона. Той чу шум, който не беше шум от битка или победа, а от песни. После продължих, като казах, че съм останал с впечатление, че това е същият шум, който беше характерен за изминалата вечер. А това имаше нещо много общо със случилото се в началото с тези мъже и жени, които бяха нетърпеливи да дочакат Мойсей да слезе от Планината, носейки им истинските неща. Вместо това, те ги имитираха като направиха според тях самите нещо подобно – златно теле. После танцуваха, подскачаха и лудуваха около него.

Можете ли да си представите как се изричат такива думи? Докато вървах към платформата, аз чух едно от така наречените пророчества, в което говорителят каза: „Аз, Господ, бях този уикенд с вас; дадох ви Духа си и ще направя и това, и онова...“ За мен обаче такива думи са мрачни и мъртви и затова казах: „Изглежда че моето състояние е толкова лошо, че нямам доказателство за достоверността на тези пророчества и се чудя дали наистина за мен не е типично винаги да виждам отрицателни неща. Ако обаче състоянието ми по някакъв начин изразява пулса на Божието сърце, е необходимо да се запитаме дали подобни тържества и събрания не са един вид

мощна измама и заблуда, в която сме въввлечени от непредпазливост. Въпреки че проповедите са били хубави и са предизвикали размисъл, и сме били впечатлени от събралите се на това място три или четири хиляди човека, и сърцата ни са копнеели за истинско единство в Христовото Тяло, е необходимо да размислим: дали не сме бързали прекалено да обявим това „единство“, поради силното си желание за него, когато то всъщност не съществува. Изследвайки това, може би ще трябва да се интересуваме дали е основателно цялото това харизматично явление и движение, дали наистина кръщението ни в Святия Дух е истинско и дали действително сме новородени от Духа. Или пък от самото начало сме приели една от най-големите измами, направени в света на религията и в цялата световна история?“

Повдигнах тези въпроси и след това поканих колкото може повече хора на сесията, на която щях да говоря за духа на истината. Сърцето ми плачеше за това, да се случи нещо истинско и неподправено, за да не се примирим и да не бъдем задоволени от пластмасова фалшива харизматия**, докато в същото време Бог призоваваше за истина и неподправеност на земята. Пластмасата изобщо не е красива материя, но пък пластмасово Царство е направо трагично – до такава степен, в такива размери, че ми идваше да падна на земята и да ридая. Защото е немислимо Божието Царство да бъде от пластмаса - като предмет, върху който се упражнява принуда и въздействие, за да снабдява и задоволява човешките нужди. Трябва да бъдем нащрек за измамите на последните времена, които ще дойдат с духа на антихриста (на този, който се поставя на мястото на Христос или се представя за Него). Тази книжка е написана, за да изследва духа или анатомията на измамата, на пластмасовите, фалшиви, изкуствени, подражателни, лицемерни, лъжливи, подправени, измислени и неискрени неща.

ГЛАВА 1 – ВИК ЗА ИСТИНАТА

Съществува „Царство на Истината“, което трябва да бъде изявено от Божия народ. Щом трябва да бъдем Църквата, най-важно за нас е да сме напълно искрени, съвършено любещи и живеещи в истината; да говорим истината, да ходим в истината, да вършим истината, да бъдем верни. То е много повече от това просто „да бъдем точни“ и благовъзпитани или библейски и доктринално прави. То е, което трябва да проникне до мозъка на костите ни и до мрежата от нишки, съставляващи нашата конструкция – нашата природа, характер, нрав. Всичко това трябва да го има в очите, речта и интонацията на гласа ни, в нашата стойка и в начина ни на говорене.

Бог е започнал да поставя в сърцето ми желание да повдигна пред Христовото Тяло въпросите за истинността. Наистина ли желаем, заради истината и достоверността, да не се улавяме за първата сламка, която виждаме да плава пред очите ни и която, като че ли ни дава възможност да разрешим проблемите си? Желаем ли да се въздържим и да не имитираме нещо, което е извън човешката ни природа, което прилича на любов, но всъщност не е? Аз желая да имам това, което слиза долу от горе, независимо колко дълго ще търпя ужасната агония и мнението на хората, че

съм „лишен от любов“. Не искам сладниково лицемерие. Истинските неща не са долнопробни. Никога не са били. Ние, вярващите, сме приели духа на повърхностните, неискрени и извършени без много труд дела.

Ние сме бързи да примирим това, което в Бога не е примирено и в следствие отново и отново да се срещнем с проблеми, спорове, навици и склонности, които нито са изчезнали, нито са се разрешили. Ние търсим лъжливи съживявания, в които не присъстват позорът и страданието на кръста. Последната, окончателна слава се появява единствено от крайната агония и унищожение, идващи от кръста. Обичаме ли кръста? Обичаме ли засъхналата кръв, мръсотия и треските, забити в плътта? Приемаме ли, че имаме кръст, който трябва да носим, че сме призовани точно за такова страдание и решението на проблемите ни ще е близо до нас, ако търсим истинските, неподправени неща? Притежаваме ли способността да различаваме истинското от лъжливото? Толкова ли сме свикнали с успеха и толкова ли желаем видимите проявления на сила, че не искаме да направим разлика между истинско и лъжливо, само за да получим някакво знамение, каквото и да е то? Ние искаме възбуда, силни усещания, гъдел, ласкателство, искаме проявления на сила, искаме да преуспяваме, защото е възможно да се провалим, а провалът е форма на умирање. Ние не желаем да понесем тази смърт и така отхвърляме кръста. По-скоро трябва да се запитаме какво Бог определя като успех.

Нацистка Германия поставя голямо ударение на изключително внушителни демонстрации – като митингите в Нюрнберг, придружени с маршируване и факелни шествия, (почти като при езическите ритуали), които са изпълвали празнотата в живота на немците с възбуда и сила. Те са били отговор на нуждата им от изява, задоволство, силни усещания и работа. Ако в духовния ни живот не съществува сериозна апостолска вяръност и истина, тази празнота ще бъде изпълнена с враждебни на тях неща, които само чакат подходяща възможност за това. Ако влезем в царството на лъжата, на изкуствените и неискрени, замислени от хора, а не от Святия Дух неща, можем много лесно да преминем от харизматичното към демонското. Не можем да кажем каква е разликата между глада за Господа и този за преживявания. Ако имаме истински глад за Бога, не е необходимо да ходим на места, където изобилстват „чудеса и знамения“. Заблудите в последните дни са свързани с неправилни представи за Бога, с които ние тълкуваме и обясняваме „благословието“ или лъжливите сили, сякаш те са свидетелство за Бог, какъвто Го познаваме; обаче истинското познаване на Бога няма да остави място за подобни разбирания или дори за тези явления, в които са били проявени.

Примерът в Деяния на апостолите, 13 глава, ни показва съвсем различен контекст: показването на определена сила като дадена от Бога, за да се докаже властта на Неговите пратеници, когато са срещнали съпротивата на силите на тъмнината при изпълнение на пратеничеството си, е съвсем противоположно на „силата“ демонстрирана в залите пред християните, търсещи силни усещания или помощ за собствените им тела. Единствено правилно е да търсим и очакваме точно

апостолския модел. Той всъщност ще бъде единствения резултатен модел в последните дни при сблъсъка със същите тези сили.

Истинско разбиране на Бога

Схващанията ни за Бога са изключително много повлияни от това как ние Го възприемаме и усещаме – точно в това се състои проблемът. Ние предизвикваме изкривявания и извращения, основани на субективното си отношение и собствената си извратеност. Ние виждаме Бога през призмата на собственото си съществуване. Някои хора виждат Бога като някакъв лакей или момче за поръчки, което осигурява и се грижи за удобствата на такива събрания за развлечение и за така наречената „благодат“.

„Към чистия, чист ще се явиш..." (Псалм 18:26).

За да разберем Бог правилно, от нас се изисква нещо. Ако имаме някакъв спор с Бога, проблемът не е Бог и не у Него, а в нас. Обвиняваме Го за нещо и Той става виновен за греха на Израел. Това, от което се нуждаем, е да бъдем променени по Негов образ, а не да прехвърляме нашия образ върху Него. Той не е някаква облага, изгода за нас. Той е Бог. Той е Създателя. Той е Всемогъщия. Мисля, че тези думи са изгубили своята състоятелност. Може би сме ги изговаряли много често. Те са се превърнали в катехизис или в механично заклинание. Докато не Го познаваме толкова дълбоко, че думите да станат безсилни да изразят това, ние всъщност не Го познаваме истински. Докато не сме се почувствали смаяни от изумление и не сме започнали да заекваме; докато не сме се намерили проснати на земята като мъртви, познаваме ли Го истински? Колко много от нас ще преминат през целия си християнски живот без това познание и въпреки това ще бъдат съвършено доволни и ще мислят, че Го познават и могат да общуват с Него?

Различните свръхестествени проявления вече смущават и озадачават Църквата и тя си задава въпроса: „Това Бог ли е?“ Изглежда, сякаш хората получават облаги; те биват освобождавани от затруднения и депресия; съпрузи се сдобряват, други се връщат към вярата. Има много свидетелства за „добри“ неща, но когато дойдат заблудите от Последните дни, за които сме предупредени, няма ли те дойдат с „добри“ неща? Можем ли да определим разликата между истинско и лъжливо, особено когато толкова много искаме да бъдем „благословени“, да имаме преживявания, да придобием опит и да бъдем освободени от затруднения и депресии? Колко сме проникателни относно източника, от който идва „благодатта“? Как можем да определим дали нещо е *от Бог*, или е противоположен дух, който е способен да премахне депресията, която самият той е причинил? Ето ключът: истинското познаване на Бога – не каквото мислим, че е Той, а което наистина е.

Заблудата е заблуда, когато включва съмнителни и подозрителни елементи и в същото време изглежда, че има несъмнени благословения. Кой притежава проникателност и разпознаване, за да прозреш това, освен хората с морална извисеност на свещеници, чиято прозорливост е нараснала докато са я упражнявали? Кой може да различи доброто от злото и нечестивото, пошлото от свящото? Ако така наречените благословения успяват да накарат Църквата да вижда *облагите* като критерии, чрез които можем да отсъдим, че нещо е от Бога, също така е възможно да приемем и самата измама. Има нещо по-важно от облагите, от това, да бъдем освободени от депресия. Това е святостта на Бога, Неговото име, Неговата чест, Самият Той. Да получиш съмнителни *облаги*, означава да платиш много висока цена, ако това ще хвърли сянка върху великото Му име. Изгубили сме всичко в името на облагите, щом самото желание за тях е подозрително.

Не сме в положение категорично да осъдим като заблуда очевидните ползи, за които мнозина свидетелстват. Бог винаги е свободен да благослови, когато си иска. Обаче ако врагът може да успее да накара Църквата да гледа на ползата като определяща за това, че нещо е от Бога, бихме приели лесно и самата измама. Що се отнася до мен, бих избрал да стоя далеч от подобни свръхестествени проявления. Вярвам, че каквото и да пропусна, то няма да е по-голямо и значително от това, което имам, пазя и ценя най-много; че Бог не е обиден и не се дразни от предпазливостта, която по-скоро може да сгреша от ревност към Неговата святост, отколкото да рискува да поквари и разруши всичко чисто и истинско, което Той вече е дал.

Забележително е, че въпреки ясните и категорични предупреждения за лъжливите знамения на последните времена (2 Солунци 2:9; Матей 24:24), ние по някакъв начин си въобразяваме, че предупрежденията се отнасят за бъдещето. Ние вярваме глупаво и нехайно на лакомията си за преживявания, за увеличаване на правата ни или за избавления; вярваме на съмнителни личности, които за една нощ са получили огромното одобрение на публиката. Дълбоко уважавам начина, по който Бог употребява слабите и глупави неща. Не мога обаче заради това да одобрявам и потвърждавам, че крещящото, долнопробното, непристойното и грубото е същото като слабото и глупавото, за което Павел говори. „Свят на Бога“ - това все още е стандарт на Божия дом, дори когато този стандарт е обикновен и скромен в очите на света, а дори и в нашите очи.

Очакването е служба на свещеника; необходимо е да изчакаме, за да видим дали нашите духове са готови да приемат споделеното с нас от църковните платформи. Съвместимо ли е с вече наличното ни знание за Бога? Ако не, тези, които говорят, дори да застават на главите си, да тичат по платформата и да вършат всякакви други безумия, ние не трябва да се поддаваме като лишени от разум. Необходимо е да запазим нашата пълнота в Бога и не трябва да позволяваме да бъдем повлияни, уловени и развълнувани от съвременни течения.

Писанията ни учат да търсим внимателно, с помощта на словото и молитвата, корена на проблемите в живота ни. Обикновено разбираме, че в основата им е непризнаването на нашето непокорство. Наказанието и поправлението първоначално се осъществяват в тази част на тялото, с която сме действително свързани и пред която сме отговорни.

„...но, действащи истинно в любов, да пораснем по всичко в Него, Който е главата, Христос, от Когото цялото тяло, сглобявано и свързано чрез доставяното от всеки став, според съразмерното действие на всяка една част, изработва растенето на тялото за своето назидание в любовта" (Ефесяни 4:15,16).

Откровение 12:11 ни казва: „А те го победиха чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелствуване; защото не обичаха живота си до толкоз, щото да бягат от смърт.“ Това, което ни се е случило във взаимоотношенията ни с Бога, нашият личен опит в познаването на Бога е достигнало до нас чрез подчинението, осъждението, срама и страданията, на които сме били подложени докато следваме Господ. И това не ни е струвало евтино. Познанието е скъпо на сърцето ни и много ценно за нас. Необходимо е да ни служи за пътеводител към всяко друго знание. Ако свръхестествените явления, на които сме свидетели, не съответстват на това, което знаем и вече е било изпитано, че е от Бога, трябва да държим на разстояние това, което изглежда като родено от Бога, дори то да е „благословение“ за другите.

Намерих за необходимо да сравня нови свръхестествени явления с това, което вече знам за светостта на Бога от досегашното си ходене с вяра. Ревнив съм за този вътрешен залог, за това наследство от знание за Бога, което не може да се изрази с думи. То просто е неизразимо; знам обаче, че го има, че съществува в най-дълбоката, най-съкровена ми същност. Всичко е изпробвано срещу него. Ако настоящите свръхестествени явления не са в съзвучие с това, което вече знам за светостта на Бога, аз съм нащрек и не мога сляпо да приема това, което другите одобряват. Това е спасително условие за моя живот. Същото трябва да бъде и за всички останали вярващи.

Не много отдавна в църквата, където говорех, ми дойде една мисъл – че не е необходимо да бъдеш Мормон или Свидетел на Иехова, или привърженик на определен култ, за да си заблуден. Може да си член на правоверна християнска църква и да си наистина заблуден в правилността на изповядваното от събранието верую, ако хората са прегърнали лъжливо учение. Всъщност този вид заблуда е най-непряката и най-мощната, защото си мислиш, че си такъв, какъвто трябва.

Църквата има отчайваща нужда да познава Бог в истина. Той очаква да се стремим към Него, да Го намерим. Бог разпознава поколението и хората, които ще се изкачат на святия хълм Сион, като тези „с чисти ръце и чисто сърце“ (Псалм 24), които не са отдали душата си на суета и славолубие, тичайки до Торонто**** и до други места. Те ще се изкачат на святия хълм и ще дръпнат резето, което отваря вратата, за да може да влезе Царят на славата. Той казва: „Това е поколението на ония, които Го дирят; ония, които търсят Твоего лице, те са Яков. (Села).

Издигнете, порти, главите си, и бъдете издигнати вие, вечни врати, и ще влезе Царят на славата“ (Псалм 24:6). Не е необходимо да „тичаме“ до Торонто, за да Го търсим и намерим; Той е тук, при нас. Бъдете безмилостни към себе си, за да намирате време, да отпратите децата, за да не ви разсейват, да махнете от пътя си всички заплашителни, основателни неща, които винаги ви сграбчват. Неговото обещание е: „Ако Ме търсите с цялото си сърце, с цялата си душа, Аз ще ви намеря“.

Това е критичен час за Църквата. Заблудата е силна, необуздана. Моят еврейски народ погива. Къде е този свидетел, който ще накара евреите да ревнуват? Те са навсякъде около нас, изцяло безучастни към и незасегнати от нашите най-добри харизматични представления и доказателства. Църквата трябва да достигне до състояние, което е: свято, свято, свято - когато всички вярващи ще познават Бог Такъв, Какъвто наистина е, а не такъв какъвто си мислят, че е. Само в това състояние ще сме способни да Го опознаем.

ГЛАВА 2 – СВЯТОСТ ИЛИ БЛАГОСЛОВЕНИЕ

Ако имаме някаква ревност Църквата да носи името Свята Израилева, трябва да бъдем по-скоро критични към чудесата и знаменията, отколкото нехайни и лекомислени, одобряващи и сляпо отдаващи се на тези свръхестествени явления в името на благословенията. Може да платим много висока цена за тях и ако тя е оклеветяването на Бога и името Му, наистина е изключително висока цена.

Не е важно какво ние просто си мислим, че е Той. Не съществува друго, което си струва да бъде по-желано, по-ценено и обичано, пазено и опазвано от познаването на Бог Такъв, Какъвто е. Ако изгубим това, какво ще ни остане? Какво представляваме ние? Какво е нашето свидетелство? Всичко в света, дори и в религиозния свят, заговорничи срещу познаването на Бога. Дори собственият ни ентузиазъм и желание за успешни богослужения може да му се противопостави и да нанесе най-голяма вреда на познанието ни за Бог. Това е най-странния парадокс, съдържащ се във вярата. Карл Барт, швейцарски теолог, недвусмислено казва, че нищо не открива по-добре нашата прочувствена човешка природа от желанието ни да служим на Бога или да Го честваме и да Му се покланяме с човешката си същност.

Винаги съществува опасност да направим Бог безинтересен, банален, обикновен; да Го нагодим към нашия образ и дори да не осъзнаем какво сме направили. Трябва да ни бъде напомнено нещо, което всъщност може никога да не сме знаели – Бог е различен от нас. Плачът на Бога за нас чрез пророк Исая ни кара да си мислим, че Той е като нас и че познанието за Него можем да получим чрез поучения от хора. Това, което ни казва не е похвала, а повече от нападение и обида: „Вие толкова малко ме познавате, че знанието, което имате и на което сте научени, е предадено чрез

човешки поучения“ (перифразирано от автора). Щом веднъж сме прибегнали до тях, вече не провъзгласяваме Бога, преподаваме не Самия Него, а правила и норми за Него.

Писанията ни насърчават да се борим за вярата, веднъж завинаги предадена на светиите. Вярата не е съвкупност от учения или средства, чрез които получаваме нещо от Бога. Истинската вяра е разбиране за Бог Такъв, Какъвто е; страх и почит към Него и усещането, че Бог внася равновесие във всичко. Ако не е възможно да намерим това знание в Църквата, на какво да се надяваме в света? Не е изненада, че движението за „чудеса и знамения“ намира такъв бърз прием. Ние сме публика, специално подготвена за търсене на новости, нуждаеща се от извисяване, на която й липсват преживявания. Християнският ни живот не е нищо освен непрестанни, предсказуеми неделни богослужения и за нещастие това, за което охотно се улавяме, не е това, от което наистина се нуждаем. То е нещо, което всъщност няма да ни приближи, а по-скоро ще ни отдалечи още повече от възможността да получим истинското.

Не са ли това последните дни, за чиито заблуди сме били предупредени? Не сме ли поучавани да изпитваме духовете? Трябва ли да пренебрегваме твърде често срещаното хваление с висок, пронизителен звук, от който болят ушите; активните и енергични жертвоприношения; добре обмислените преструвки; панаирджийското сквернословие; крещящото отсъствие на поучително слово (освен може би символично, формално); безмилостните, духовно мъртви свидетелства, често изречени с неподобаващ за Божието достойнство унес и то от служители на Божието слово?

Нима Бог е станал друг, а не е същият, Който изискваше свещениците Му да се качват на олтара по рампа, вместо по стълби, за да не се открива голотата им? “И да се не качваш на олтара Ми по стъпала, за да се не открива голотата ти на него” (Изход 20:26).

Това беше особено, странно изискване; обаче, вдигайки крак, за да се изкачиш стълба след стълба, съществува макар и малка възможност да се покаже голотата ти; рампата е по-сигурна гаранция, че плътта няма да се разголи пред Бога. Той е същият, Който даде на Аарон да носи дълго златната плочка за глава на челото си (Изход 28:36). Това е мястото, което знаем като най-леснодостъпното, когато някой иска да ни докосне с ръце, така че да бъдем „заклани в Духа“.

„И да говориш на израилтяните, казвайки: Това ще бъде за Мене свето миро за помазване във всичките ви поколения. Човешка плът да се не помаже с него; и по неговия състав подобно на него да не правите; то е свето, и свето да бъде за вас. Който направи подобно нему, или който тури от него на чужденец, ще бъде изтребен из людетe си” (Изход 30:31-31).

Съвсем ясно е, че предупреждението е да не фалшифицираме мирото за помазване или да приготвяме нещо подобно на него. Колко от нас биха сметнали, че използването на усилватели за „напомпване“ на хората, създавайки „атмосфера за Духа“, е също както правенето на миро за помазване? Бог ще помаже това, което сам е определил, а не това, което ние сме създали за

собствено забавление, удоволствие и наслада или, за да бъдем уверени, че имаме заслуга за добри дела. Нека да не правим подобни неща. В книгата си *Скритата сила на душата*, написана през 1920 година, Уочмън Нии предупреждава за душевната сила и за заблудата, която може да ни донесе използването на музикални инструменти; и това е още преди появата на усилвателите.

Нашият болезнен копнеж е надписът „Свят на Бога“ да бъде „врязан“ отново на челата на мъже и жени свещеници, които ще стоят пред Бога в тези дни на низост и простация, които бяха проникнали дори в Божия дом. Исаия извика: „Оттеглете се, оттеглете се, излезте от там. Не се допирай до нечисто; Излезте изсред него; Очистете се вие, които носите съдовете Господни" (Исаия 52:11) и „И тъй, възлюбени, като имаме тия обещания, нека очистим себе си от всяка плътска и духовна нечистота, като се усъвършенствуваме в светост със страх от Бога“ (2 Коринтяни 7:1).

Всяко съживление или събуждане у Божиите хора трябва да бъде придружено от разбиране и признаване на Неговата святост. Спорно е дали днешната Църква изобщо е познавала светостта, за която говорях, но е сигурно, че имаме на разположение в Писанието велика съкровищница – в книгите Изход, Второзаконие, Левит, Числа. Аз очаквам появата на хората от последните дни, Божия остатък, които изпитват върху духа си същия натиск, който предизвикваше плочката върху челото на Аарон - „Свят на Бога“; хора, които винаги осъзнават какво говорят и вършат, защото знаят, че стоят пред свят Съдия. Такава ревностна грижа и уважение към Божията святост днес е изгубена и не съществува за нас. Знаем ли наистина какво означава светостта на Бога? Такова откровение е дар от Бога и ако то е написано дълбоко в сърцата ни, ще бъде сигурна защита срещу евтиния, нищожен и нетраен век, в който живеем.

Трябва да си спомним, че Святият Дух е Дух на святост. Преди да сме си помислили, че можем да получим полза от Него като от Дух на сила, или други блага, които ни се прибавят от Духа, е необходимо да знаем, че на първо място Божият Дух е Дух на истина, Дух на праведност и святост и след като го приемем като такъв, Той става за нас сила и всичко друго, от което се нуждаем за живота си. Как биха могли евреите, които са така силно обхванати от духа на света и които са неговата главна движеща сила, да бъдат спасени от огромната си и тежка заблуда, ако не съществува Църква, която може да им покаже светостта на техния Бог?

Поклонение –Свещеничество

Трагедията на харизматичното движение се състои в това, че с наблягането и придаването на особеното значение на хваленето и възвеличаването, хората са ги превърнали в способи за извличане на полза за себе си - усъвършенстване на атмосферата на службите си, осигуряване на удобна обстановка за това, което ще се случи после. Всичко това е направено по-скоро *за нас*, а

не *за Него*. Поклонението не е начин да стоплим обстановката или да предположим хората да слушат говорителя.

Страхуваме ли се достатъчно от Бога, за да не си разрешим да се покланяме на музикалните акорди или на душевно-плътски проекти, които използваме, за да влезем в „подходящо настроение“? Това е порочна измама и извращение, което работи срещу висшата цел на Бога. Само свещеник ще потрепери при сблъсък с тези неща, а на онези, които искат единствено да имат религиозни забавления, дори окото им няма да трепне.

Същината на свещеничеството е в изчакване на Божието време. Ако искаме чрез нас да се разкрие Неговото сияние, ще трябва отново да преценим какво вършим, хвърляйки се в поклонение, пеене или други видове преструвки, докато „чакаме Бога“. Ако във всичко това няма усещане за свещеничество, поклонението ще бъде нещо механично - способ, похват и измама. Това изобщо не е навлизане в святото място. Ако се изродим до степен да се превърнем в някакъв вид харизматично дружество, братство, което извършва хвалебни литургии, вярвайки че получаваме някакви откровения, а сме превърнали всичко в различни похвати и измами, нашият край ще бъде злощастен. Не мога да се сетя за нищо по-трагично от това, едно такова поклонение да се превърне в обикновена реторика и богатство от думи, удобно за нас, но нямащо в себе си живот или значение.

Двамата синове на Аарон умряха, защото принесоха чужд огън. Те бяха свещеници, наследници на Аарон, призвани от Бога, но действаха, водени от желание да изопачат или пресъздадат Божията слава; а нямаха право на това. Те видяха нещо, което се проявяваше в покорството на Мойсей и Аарон и решиха, че по някакъв начин биха могли да направят същото. Те обаче избраха грешното време, грешния начин и вместо да пресъздадат славен огън, те внесоха огън, който ги уби. Странен огън! Беше същия на външен вид, но не беше истински - вместо да донесе живот, донесе смърт.

Не трябва да си мислим, че това е някаква старомодна случка от миналото, без дълбок смисъл и значение за нас. Дори Аарон не е могъл да влиза в пресвятото място по собствен избор. Това е слово и за нас. Точно след като е станал свидетел на внезапната смърт на синовете си, би ли се осмелил Аарон да влезе в най-святото от всички места по собствена прищявка, за собствено удобство и по свой избор? Какво е практическото приложение за нас? Мислим ли, че можем да влезем когато ни се прииска в мястото за свято поклонение (което е сладко ухание за Бога) само защото групата вече свири и песните ехтят? Това не са истински тамян или жарава, от които произлиза облакът, в който Господ ще се появи. Това ще бъде провал, а не слава. Ако продължаваме по същия начин, ще получаваме фалшиви пророчества, фалшиви увещания – неща, пресметнати да дадат определен отговор. От недуховни ще станем душевни (душевно-плътски), а след това – медиуми, докато не стигнем до откривена измама.

Евнуси за Христос

Веднъж Исус говори за евнусите. Евнухът е мъж, за когото вече: „...брадвата лежи при корена...“ (Матей 3:10). Исус каза, че има скопци, които са родени такива, като изключение от правилото – биологична аномалия. Те никога няма да имат физическа възможност да изпитат удоволствието, дадено на всички мъже. Има евнуси, които хората са скопили и други, които сами са се „скопчили“ заради небесното царство. Само на евнух може да се вярва напълно, защото няма начин той да заграби нещо, което му е поверено в Царството. Няма да присвои нищо, защото брадвата е била сложена вече да лежи до корена. Както и Господ преди него, евнухът: „... биде отсечен отсрещ земята на живите...“ (Исаия 53:8б). Бог предлага и на нас същата възможност. Трябва да бъдем отсечени от земята на живите чрез кръста на Исус Христос, лежащ до корена на живота.

Евнухът, скопил се заради Христос, или мъртвият човек, е единственият сигурен човек, на когото ще може да се разчита в края на този век на пълно безчестие, който изобилства с разврат и похот, силни съблазни, коварство и сладострастие. Брадвата лежи до корена на неговия живот. Той е признал гнусната, ужасна склонност на плътта си и е видял, че показното, престорено ученичество не решава нищо. Разбрал е, че пеенето на припеви на служба не е решение. Има само едно решение – кръстът на Исус Христос; не пластмасовата имитация, а кръвта от кръста, мястото на страдание и срам, където Бог ни кани да отидем.

Кръстът е Божията сила за спасение за тези, които ще се съединят на него с Исус, които доброволно са се скопили заради Него, които с радост са приели брадвата да легне при корените. Трябва да видим тази истина, да се присъединим към нея, да се прилепим към нея до края на света. И тази мистерия се повтаря всеки ден, по забележителен и подхождащ на живота, призиванието и ходенето ни начин.

Единственото необходимо условие, без което в нас няма да се прояви животът на Исус, е смъртта. Цялата драма, целият закон и влизането му в действие е в бъдещето, но се отнася и за настоящето. Гениалността на това нещо е ежедневно пред очите ни и всъщност, ако не искаме да понесем неговите смърти, когато плътта ни се надигне и успеем да избегнем кръста, ставаме кандидати за заблуда. Това, което ще ни спаси от заблудата, е кръстът на Исус и нашето желание да бъдем безмилостни със себе си. Трябва да носим страданието на кръста, щом Бог ни е показал съвсем ясно тази истина. Ако бягаме от нещо, ако бягаме от действителността, ако оправдаваме, обясняваме нашето поведение и намерим задоволителен начин, който да ни спаси от осъзнаването на греха като грях, то ние сме кандидати за заблуда. Затова в Писанията любовта към истината е цитирана като едно от главните средства за спасение от заблуда; не любовта към нещо формално правилно, а към истината така, както Господ я разбира.

Тази истина е най-силно изразена в Христос и то разпънат. Църквата или всеки човек, които се отдалечават от кръста и са си позволили да го приемат просто за обреден предмет или

архитектурна украса, които не живеят живот, подчинен на кръста и не желаят страданието, произтичащо от него, а искат благословение, се превръщат в кандидати за заблуда. Тя навярно ще дойде от Самия Бог, Който ще изпрати лъжи и измами на тези, които са отхвърлили любовта към истината. Обикновената търпимост към истината или дори уважението към нея не са достатъчни. Единствено любовта към истината ни пази от заблуда. Истината е болезнена и смуцаваща, особено тази, която се отнася за нас самите; ние обаче сме приели да бъдем безмилостни в това отношение, приели сме да прилагаме кръста и да умъртвим това, което Бог ни показва и ни дава възможност да видим.

ГЛАВА 3 – ИСТИНСКА ЦЪРКВА

Тъй като идва краят на този век, трябва да бъдем изключително бдителни относно свръхестествените „лъжливи“ чудеса и знамения. Ако в живота ни има празнота и безплодие, ако днешният ни църковен живот е еднообразен и скучен и в резултат от взаимоотношенията ни със светиите не се случват неща, които да спомагат за нашата зрялост и пълно развитие, завладявайки изцяло духовете и умовете ни - в което се състои истинският, апостолски (пратенически) живот на вярващите - то ще имаме силно и непреодолимо желание да запълним тази празнота и ще тичаме към сбирщища, където има такива впечатляващи прояви на сила. Ще бъдем привлечени от хора, които, като че ли притежават подобни способности и от служения, в които те се проявяват. Ще бъдем като отворени приемници за тях заради нашия общоприет, неподходящ и несъстоятелен християнски живот. Следователно, работата на Бог в църквите ни е едно от профилактичните средства. Когато то е на лице, няма да е необходимо да намираме компенсация извън църковните събрания.

Да поддържаме и пазим духа си, да растем със съветите, предупрежденията и храната от Бога не е възможно в обстановка на неделни служби и библейски училища в средата на седмицата. Църквата не е неделно допълнение. Ние сме близо до края на този век! Бог има да доведе до край велика цел с помощта на Църквата. Обаче това ще стане само с този остатък, който Го познава, и ще извърши велики подвизи именно и единствено поради това познаване на Бога. Павел е разбрал това и казва: „...за да позная Него, силата на Неговото възкресение...!“ (Филипяни 3:10). Има знание за Бога в страданията *Му* и то е толкова прекрасно и силно, че не може да бъде получено от друг източник. Какво е сегашното ни отношение към Христовите страдания? Приели ли сме ума и отношението на света, които следват удоволствията и избягват болката; с които защитаваме живота си, собствеността си и пазим себе си, за да нямаме страдания. Затова не е за учудване, че по-голямата част от Църквата едва ли е нещо повече от сбор от хора, живеещи всеки по свой, независим от другите начин. Къде е апостолската (изпратената) църква, в която вярващите бяха заедно? „И апостолите с голяма сила свидетелствуваха за възкресението на Господа Исуса; и голяма благодат почиваше над всички тях“ (Деяния 4:33). Трябва да съборим

тухлените стени, които сме изградили, да разрушим неприкосновеността на личния си и независим живот, който противоречи на духа, характера и гения на истинската църква. Църквата е: първо страдание, а после слава. Само чрез това, което сме ние самите, заедно, чрез дълбочината и силата на настоящия си живот, докато живеем все още по този начин, няма да предизвикаме никого към ревност; а със сигурност най-малко евреите.

Когато виждаме свръхестествено явление да се натрапва като съживление, в което Божието слово очевидно отсъства или е опозорено, като не е посочено като източник на най-велико Божие благословение, алармените ни звънци трябва да започнат да звънят. Когато тези, които оглавяват всяко съживление с чудеса, започнат да осъждат собственото си проповядване, казвайки, че това, което виждат сега, в голяма степен засенчва всеки резултат, който са видели от проповядването си, това означава, че вече сме прегърнали измамата. Ако „благословието“ не идва чрез Божието слово или чрез нашия отговор на словото (а това е бил винаги Божият начин на действие), а чрез свидетелства, чути от други хора или когато виждаме как пред очите ни хора се разпадат в пиянски унес, огъвайки се и рухвайки на подиума, и всичко това, придружено от писъци на удоволствие и подстрекателство към другите да се присъединят, то всъщност сме преминали невидимата граница на истината. Това може да бъде път за получаване на облекчение от еднообразието, застоя и досадата, предизвикани от църковните програми, но означава, че ние вече сме се поддали на измамата.

Дори и това, което сме наблюдавали през последните години, да не са лъжливи знамения и чудеса, за които сме били предупредени, че са характерни за последните дни, когато те наистина ще се появят, как по същество, като форма и проявление ще се различават от тези, които виждаме днес? И как ще проявим разпознаването, което не сме способни да упражним днес? Когато лъжливите знамения и чудеса се появят, ще успеем ли да ги разпознаем? Те *ще бъдат* знамения, чудеса, прояви на сила и ще донесат много ползи! Обаче ще бъдат *лъжливи* знамения и чудеса и ако се интересуваме само от ползата и облагите от тях, а не от техния източник, ще бъдем ли способни да ги различим?

Съществува дар за разпознаване, но има и проява на различаването, която е обща, която е като отражение на моралната извисеност, която е качество и зрялост, всеобщи за всички Божии хора. Способни ли сме да различим не само нещата, които са зли, но и „добрите“ неща? По вероятно е добрите неща да ни хванат в капан. „Добре“ е да отидем на това място; „добро“ е да направим това, да се погрижим за тази нужда. Но накрая „доброто“ ще ни погуби, защото злото е много по-просташко и очевидно. „Доброто нещо“ се различава най-трудно, освен ако нашето разпознаване е било подсилено чрез упражнения. „Доброто“ достатъчно добро ли е? Доброто ще се превърне в наш провал, освен ако имаме свещеническа ревност за съвършеното. *Ще има* очевидни, доказуеми чудеса, свидетелства за сила, която дава резултати; наличието на силата обаче означава ли, че резултатът е от Бога? Или пък: това дело на плътта ли е или на врага? Ако на хората им стига само да си послужат с „името на Исус“, за да извършат много чудеса в Негово

име, какво знаят за източника на тези чудеса? Възможно е дори те да са искрени, да имат добри намерения и да мислят, че служат на Бога. Да се държим здраво за Христос и Божия народ е сериозна и истинска гаранция, която ще ни пази от празнотата и повърхностността, които ни правят впечатлителни и отзивчиви към проявите на сила и ще бъде начин да запълним тази празнота.

Дали нашето единство е истинско разбирателство, братство? Или то по-скоро е обикновено, небрежно и приятно събиране на различни хора в неделя за час-два? Винаги ли живеят в същото състояние на душата, с което се събират? Говоря за истинските неща, за които Бог ни е призовал - да се движим от слава в слава и да виждаме в лицата на другите Божията слава; да ходим от къща на къща, за да разчупваме хляба, като в същото време слушаме и споделяме неща, които всъщност допълват нашия живот; да преживяваме изкупителното дело на Бога, действащо в другите. Ако християнският ни живот е скучен и отегчителен и ние търсим силни усещания и доказателства за привидна сила, наистина се нуждаем да обърнем внимание на неговото устройство и същност.

Писанието ни подтиква да се увещаваме и поучаваме непрестанно, докато е още днес, защото следващата неделя ще бъде много късно. Колко от нас общуват всеки ден с други светии? Колко искат да се откажат от личното си време и уединение, на които се наслаждаваме, от времето, прекарано пред телевизора, за да го посветим на подобно общуване със светиите? Не говоря просто да се отбиете да видите някого, да качите крака върху масичката за кафе и да поговорите малко. Това не е разбирателство, другарство, братство. Обичаш ли достатъчно брат си, за да кажеш: „Аз съм объркан. Чух те как пееш на службата, чух свидетелството ти, но нещо в него звучеше фалшиво. В него липсваше истинската радост на Господ. Усещам, че мисленето и духът ти се отклоняват към това да забавляваш и впечатляваш другите. Ако греша, прости ми, но любовта ме кара да изразя тревожното усещане в сърцето си.“

Има ли в живота ни нещо нередно, осъдително, което вече се проявява, особено в това, което смятаме за духовно в себе си? Предпочитаме ли себе си и усамотението пред всекидневното увещаване? Предпочитаме ли да бъдем заедно за неделното диво празненство и да се чувстваме добре, а после да се върнем към същия модел на самота и уединение? Ако е така, светът има своята възможност да нахлуе в нас и да ни овладее, да се спогоди с нас, да ни злепостави и накрая да ни унищожи. Църквата, в която ежедневно между хората няма истинско разбирателство, не е църква. Истинските църковни взаимоотношения са скъпо струващи – както по отношение на гордостта и унижението, така и по отношение на уединението и времето. Имаме ли желание за това? Наистина ли е толкова важно за нас да не се хули Божието име на земята, че да бъдем хората, които свидетелстват за Него?

Пълното освещаване, от което отчаяно се нуждаем, за да живеем истински християнски живот, идва не чрез жезли, магически размахани над нас, а чрез взаимодействие със светиите. То

започва с напрежението, което е характерно за истинската църква, където светиите непрестанно вървят от слава в слава с непоколебимост. Освещението принадлежи на тези, които обичат истината, които признават, че има едно-единствено средство, с което истината може да бъде определена и изявена на земята – църква призвана да бъде основа и подпора на истината. Но ако църквата се превърне в неубедително свръхестествено явление, ако е изнежена, отстъпчива и покварена, ако обича плътта с нейните удоволствия, ако иска да върви по лесния път, то каква надежда ще имаме за нейната сила на въздействие в света?

Егоцентричната църква.

Седейки в църковни събранията, често съм бил шокиран, когато е настъпвало време за призивите за изцеление. Почти всички излизат отпред. Никога досега не съм виждал толкова болна църква и мисля, че ще бъдем болни и физически, и духовно, докато продължаваме да живеем така егоистично. Например, кой е първият въпрос, който повдигате, когато напускате сградата в неделя сутрин? Не е ли: „Какво мислиш за говорителя? Хареса ли ти? Хареса ли ти хвалението? А проповедта?“ Това, което „харесваш“ най-важно ли е за твоя живот? Ако сме заменили стремежа си към плътското със стремеж към духовното, все още самите ние оставаме на централното място. Ето защо не е чудно, че сме болни и затова ни е необходимо продължително лечение. Докато Бог, Неговите слава, чест, име и вечни цели не заемат централно място, ние ще *продължим* да бъдем болни. Имаме лъжлив център и той е в нас самите.

Когато от нашите мисли и език личи, че търсим собствена изгода и че главната ни цел е да получаваме, това е само по себе си подходяща почва за пораждање и отглеждане на измама. Спасителната милост от Бога се състои в това, да имаме друг център, който е извън нас и различен от нас, а именно – Божиите цели за вечността, които допринасят за славата Му. Боледуването ни е грижа и тревога за самите нас, дори за духовното ни „аз“ и това ни прави кандидати за заблуда; единственото противодействие е да заменим егоизма си с това, което Бог определя – ревността за Неговата слава. Наша грешка е че мислим, че да се занимаваме с духовни неща, не е толкова значима форма на егоцентризъм, колкото заниманието ни с плътски неща. Нека да получим духовните ползи, но не защото са главната ни цел, а заради живот на покорство и дисциплина, който се стреми преди всичко към Божиите неща. От това могат да дойдат облагите, които се увеличават и натрупват, но ние не трябва да ги търсим заради самите тях. Това все още би могло да бъде нашата егоистична цел и следователно по своята същност, вътрешно състояние на измама.

Да търсим Бога е болезнено за плътта. Ние сме мързеливи и безучастни. Не можем да намерим време; толкова много неща ни разсейват, дори значими неща. Друго, което може да ни даде сигурност, е да търсим Бога в малката си стайчка и в свято място. Първите резултати от това ще бъдат подтиснатост, тъга, безжизненост; молитвите ни няма да се издигат над покрива. Това

изисква огромни усилия и трябва да устоим отвъд точката, в която най-накрая ще стигнем до мястото на милост, където Сам Бог ни оказва помощ, където не търсим преживявания, не търсим ползата да получим Божия огън или откровение, за да проповядваме. Не, ние Го търсим не заради всяка облага, която ни прибавя, а защото Той е Бог, защото Той Е, а всичко друго съществува единствено чрез Него. Всяко търсене заради облаги вече не е търсене на Бога. Когато търсим Бога, трябва да не сме загрижени за себе си и да не очакваме възнаграждение. Търсим Го, защото е Бог и е достоен да се прострем немощни пред Него. Само Той е Бог. Само паднали пред Него можем да започнем да усещаме страхопочитание, страх от Него и Неговата Святост. Това са някои от критериите, които ще ни спасят от лъжата.

„Кръчмата е отворена. Елате сега и пийте! Пийте на корем! Няма ограничения!“ Простацината на тази покана (на която съм бил свидетел) е крещящо противоположна на Божията святост и е очевидно отричане на Бога. Как бихме могли дори да отговорим на такива покани, освен ако не сме глупави и склонни да търсим „преживявания“? Когато виждаме „хора, заклани в Духа“ или вцепенени като от пиянство, ние безумно пожелаваме същото, въпреки че, ако имахме дори и недоразвито усещане за Бога, щяхме да се обърнем и побегнем в обратната посока. Когато Бог ни открие смисъла на всичко това, тези от нас, които сами са се поддали на това, ще бъдат удивени, че са били толкова лесно подлъгани и измамани. От дълбочината на покаянието и осъзнаването на нашия грях ще дойде и търсенето на Бога, и истинското знание за Него, което ще ни направи способни да издържим натова и изпитанията в последните дни. Кой е най-големия кандидат за измама, ако не този, който мисли, че не е възможно да бъде измамен?

Целта, която врагът иска да постигне чрез измамата, е или да унищожи, или да отклони. Измамата, която извира от желанието да „работим“ за Бога и да бъдем използвани от Него е най-изкусна и неуловима, най-мощна и трудна за разпознаване. Нашите взаимоотношения основават ли се на нечие човешко виждане за работа? Възможно ли е този човек да бъде смъртен или винаги е заобиколен от хора, които се съгласяват с него, които той нарича „ходатаи“? До каква степен работят за успеха на служението заради облагите, които могат да натрупат? С други думи, основата на която се гради връзката между тези хора и него е по-скоро плътско-душевното виждане, отколкото познаването на Бог и Неговите върховни и вечни цели. Можете ли да основате единствено върху това, взаимоотношения и служение на молитва и застъпничество? Има ли гаранция за това?

Защо нашите отношения, нашето братство са скучни и унили, а службите ни - предсказуеми? Какво липсва на нашето основано на човешки правила християнство, което ни прави възприемчиви и податливи на тази възможност? Моят отговор е, че сме отхвърлили или изобщо никога не сме приемали апостолската и пророческа форма на вярата, която е съсредоточена в кръста. Не сме познали жертвата и страданието; не сме разбрали вечните цели на Бога. Не на последно място в тях е тайната за Израел, която ще се изпълни в последните дни. За тази цел ще е необходима църква, която да бъде решаващ фактор. Заради липсата точно на такава църква,

която да съживи вярата и резултатите от нея, ние сами се осъждаме да не намерим друга възможност, която да замести сладникавостта в живота ни и поради това краят ни ще бъде духовна смърт.

ГЛАВА 4 – ОСИЯ: СЛОВО ЗА ЦЪРКВАТА

Книгата на Осия изразява плача на Божието сърце заради измяната и връщането към греха на Неговия народ Израел. Имам усещането, че Църквата днес като цяло е най-близо до това състояние на Израел, при което той отпадна от взаимоотношенията си със своя Бог. Един от признаците на това отстъпничество (на Израел и Църквата) е съчетанието от замъртвял дух и притъпена способност за разпознаване, и то до такава степен, че дори не сме способни да разберем собственото си състояние.

По ирония, в нашето пропаднало състояние претендираме, че почитаме и прославяме Бога и мислим, че сме в похвални взаимоотношения с Него. Такова състояние принуждава Бога да изпраща пророци, за да ни предаде нещата, както Той Сам ги вижда, което често, ако не и постоянно, е различно от начина, по който ние ги виждаме. Истината се състои в това да виждаме всяко нещо както Бог го вижда. Често е мъчително да приспособим нашето виждане към Неговото. Мога обаче да ви кажа, като потомък на народа Му, който не успя да направи това, че последиците за нас се оказаха извънредно трагични.

Сърцето на Бога страда и е наскърбено, докато нашето не е. Ние може да сме натъжени, разочаровани, объркани, но не страдаме. Необходимо е да бъдем нападнати от дълбока скръб и горест, каквато Бог Сам изпитва, виждайки покъртителното състояние на Църквата. Пропадането на мнозина нейни бележити водещи личности е само симптом и израз на много по-дълбоко и широко разпространено зло. Според мен нашата най-голяма болест се дължи на липсата на истинско знание за Бога; а ако то липсва, колко истински сме ние? Писанията са ни дадени за наше поучение и напътствие. Божието намерение е било ние като църква да бъдем обучени чрез опита на Израел, чрез начина, по който народът Му се е справял с това, което му се е случвало и най-вече с жестокостта на Неговите присъди, които са още по-сурови за тези, които са призвани и посочени да бъдат синове на Всевишния.

Църквата се намира в състояние, което я поставя в положение много скоро да изпита върху себе си Божиите присъди; ако ние недоволстваме от моралното падение на някои евангелски и харизматични звезди и си мислим, че тяхното състояние по никакъв начин не е свързано с нас, трябва да се взрем по-отблизо в себе си. Тези паднали звезди са видимите симптоми, знаци и изява на цялата църква, към която и ние заедно с тях принадлежим и за чиито стил на живот сме допринесли, одобрявали сме го и тайно също бихме му се наслаждавали ако го имахме.

Светът е абсолютно гнусен и долен, извън всякакво описание. Той е потопен в кръв и насилие. Цялото общество участва в това; то е съучастник, то е въввлечено в самото зло поради същността си. Бог заповяда на свещениците Си да учат народа каква е разликата между свято и светско, осквернено. Ако обаче народът от свещеници не знае тази разлика, тогава какво да очакваме от света? Трябва да си припомним, че присъдите на Бога започват от Неговия дом преди да се пренесат в света. В много отношения светът е проявление на падението на Църквата. Не е имало обективни стандарти за истината, които да са станали видими чрез Божиите хора, за да може светът да ги види. Тъй като светът няма с кого да се сравни, той се чувства свободен и почти нищо не му напомня за отговорността, която носи.

„Слушайте словото Господно, израилтяни, Защото Господ има спор с жителите на тая земя, Понеже няма вяност, нито милост, Нито знание за Бога по земята. Друго няма освен клетва, лъжа и убийство, кражба и прелюбодейство; разбиват къщи, и кръв допира до кръв. Затова земята ще жалее, и всеки, който живее на нея, ще примре, Тоже и полските зверове и небесните птици; още и морските риби ще изчезнат. Но никой да се не противи нито да изобличава друго; Защото твоите люде са като ония, които се противят на свещеника. Затова ще се подплъзнеш денем, И с тебе ще се подплъзне и пророка нощем; И Аз ще погубя майката ти. Людете Ми загинаха от нямаване знание; понеже ти отхвърли знанието, то и Аз отхвърлих тебе да Ми не свещенодействуваш; понеже ти забрави закона на твоя Бог, то и Аз ще забравя твоите чада“ (Осия 4:1-6).

Как това се отнася за нас като Църква? Една от най-суровите присъди срещу Израел във време на най-голямо отстъпничество и връщане към греха, беше заради това, че са отхвърлили знанието за Бога. Нищо друго освен истинското познаване на Бога няма да ни предпази или спаси. Бог е свят, страховит и величествен, верен и праведен! Ако нямаме знание за Бога, не познаваме също така и истината, и милостта. Бог е истина и милост. Ако Той ни липсва, значи всичко ни липсва; Бог може да ни липсва, дори точно когато без никакво съмнение Го възхваляваме. Можем да бъдем виновни за липса на истинско знание за Бога, докато призоваваме името Му и Му пеем хваление. Можем да се наслаждаваме на всичко, което правим, изпитвайки възторжено извисяване, докато в същото време то ни подвежда и скрива от нас истинското ни състояние.

„Делата им не ги оставят да се върнат при своя Бог; защото блуднически дух има дълбоко в тях, и те не познават Господа“ (Осия 5:4).

Това е твърдение, отнасящо се за Израел, същият, на когото бяха дадени заповедите и откровението от Синай, Божествения закон, тайнствата и обредите, пророците и великия Цар. Бог ги обвини, че вместо да познаят Господа, са се отдали на блудство; а блудството и непознаването на Господ са взаимосвързани. Духът на блудство може да се изрази по различни начини, в такава степен, в каквата един човек не познава Бога; едното е противовес и противоотрова за другото.

Единствено познаването на Бога може да ни пази от духа на блудство, което иначе бихме извършили според нашите способности и парични средства.

Човешката ни същност е уязвима, ранима. Едно нещо е да бъдем ударени по слабото ни място; затова се и нуждаем един от друг – да се закрияме и предпазваме от слабостта си, от неочакваните изкушения, идващи в моменти на неувереност. Това е вид грехопадение, за което със сигурност нямаме извинение. Колко много са обаче водещите евангелисти, които са добили власт чрез изключително богатство, пищен стил на живот и са се заобиколили с хора, които работят за тях и не се осмеляват да им противоречат, за да не загубят добре платената си работа?

Ако искаме да си осигурим морално падение, всичко, от което се нуждаем, е да водим сладострастен живот, което не означава да гледаме еротични филми. Би могло да означава да живеем в къща с разгърната жилищна площ 740 квадратни метра, вярвайки че сме го заслужили. Трябва да скърбим когато се честват и прославят харизматични личности и изпълнители, чиито стил на живот всички сме приели и одобрили, а може би сме и платили за него. Ако сме позволили на водачите си да живеят по начин, който накрая ще се превърне в толкова очевиден грях, че ще бъдат повалени, опозорени и погубени, то какво да кажем за себе си? Нашето състояние по-добро ли е от тяхното? Какво правим с парите, които имаме? Какви удоволствия и сладострастие ние сами си позволяваме, смятайки по някакъв начин, че са допустими, защото служим на Бога?

В сърцата ни има грехове, които Бог още не ни е открил. Това е защото никога не сме позволявали на Бога да отсъди и определи начина ни на живот. Не сме пожелали Той да ни доведе до искрени и задълбочени взаимоотношения със светии, които да разкрият тайните ни. Святостта струва скъпо.

Какво би трябвало да определя начина на живот на Божия народ? Неговите доходи, наличните вещи и богатства, способностите, с които разполага или нещо друго? Исус нямаше къде да положи главата си. Павел нямаше никакво жилище. Бедността на апостолите беше характерна за ранната църква. Петър и Йоан казаха на сакатия просяк: „... Сребро и злато аз нямам; но каквото имам, това ти давам; в името на Исуса Христа Назарянина, [стани и] ходи“ (Деяния 3:6). Те имаха сила, слава, голяма милост и неизразимо богатство в знанието си за Бога. Какво имаме ние?

„Защото милост искам, а не жертва, И познаване Бога повече от всеизгаряния“ (Осия 6:6).

Всъщност Бог иска да Го познаваме, но знанието за Него не се постига лесно. Всички сили на ада и тъмнината искат да попречат на Божиите хора да получат това знание. Сякаш целият свят е въввлечен в заговор срещу познаването на Бога. Телефонът ще звънне, децата ще заплачат, кучето ще залае; после идват нашите планове за бъдещето, работата, женитбата, прането, повредената кола, покривът, който се нуждае от ремонт. Десетки различни неща ще се натрупат в нашето

съзнание, когато решим да търсим Бога така че да Го намерим. Неговите пътища и мисли не са като нашите и ние сме направили християнския живот толкова небрежен, евтин и неискрен. Ние сме поколение, което е заменило истинското знание за Бога с наши представи; защото ако Го познавахме, щяхме да се боим от Него. Нямахме да си помислим, а още по-малко да извършим нещата, които предизвикаха възмущение от името Му навсякъде по света.

Мислите на мъжете и жените, когато останат сами и са свободни в уединението си да мислят каквото си искат в своите блянове, заблуди, илюзии, които сами допускат до себе си, са израз на знанието им за Бога. Правим това, на което сме способни и то показва кои всъщност сме, дори самите ни дела да не са грях. Може би просто си угаждаме, както когато си купуваме два огромни хамбургера, знаейки все пак, че това не ни е необходимо. Това е угаждане на плътта, от което духовният ни живот няма да има полза, обаче имаме пари да си го позволим.

Основаваме ли поведението си на това, което имаме възможност да си позволим, или на това, към което Духът ни подтиква? Можем ли да си откажем неща, които са достъпни за нас? Противим ли се на греха до кръв и признаваме ли, че целият свят принадлежи на злия, на бащата на лъжата? Светът е окъпан в заблуди, просмукан с дух на сладострастие и ние трябва да проявим непреклонност и решителност пред Бога, за да му устоим. Такава ли е нашата битка? Познаването на Бога е дълбоко свързано със степената, в която се поддаваме и отстъпваме на духа на света. Небето и земята се противопоставят във всичко и който е приятел със света, е враг на Бога.

„Те, обаче, както Адам, престъпиха завета; Там постъпиха коварно към Мене. Галаад е град на ония, които струват беззаконие, опетнен е с кръв. И както разбойнически чети причакват човека, така дружината свещеници убива по пътя към Сихем; Да! Те вършат безчестие“ (Осия 6:7-9).

Виждаме ли всеки грях като предателство срещу познаването на Бога? Можем ли да вярваме, че свещениците на Бога биха могли да паднат толкова, че да станат убийци и да се отдадат на разврат? Такъв беше опитът на Израел и той е пример за нас; кой днес си мисли, че е направен от по-добър материал, отколкото старите израелски свещеници? И по какъв начин един свят свещеник се отдава едновременно на разврат и убийство? Случва ли се това само с един замах? Или се развива както ръждата бавно разяжда, става постепенно, чрез коварството на ежедневните отстъпки и снизходителност? Библията ни увещава да пазим сърцата си старателно и да се поучаваме един друг всеки ден, докато е още време. Общуваме ли постоянно с хора, които ни насърчават? Това не е нещо, което можем да отлагаме, утре може да бъде много късно. Нашето уединение и времето, прекарано пред телевизора по-ценни ли са от това, да виждаме Божиата слава, изявена по цялата земя?

„И гордостта на Израила свидетелствува пред лицето му; Но пак, въпреки всичко това, не се връщат при Господа своя Бог, Нито Го търсят. И Ефрем е като глупав гълъб, който няма разум; Викат към Египет за помощ, отиват в Асирия. Когато отидат, ще разпростра мрежата Си върху

тях; Ще ги сваля като въздушните птици; Ще ги накажа както се е провъзгласило в събранието им. Горко им! защото са се скитали далеч от Мене; Гибел тям; защото са престъпили против Мене; Когато щях да ги изкупя, и тогава те говориха лъжи против Мене. И не Ме призоваха от сърце, Но лелекат на леглата си; Събират се да се молят за жито и вино, Но пак въстават против Мене“ (Осия 7:10-14).

Когато лицемерието минава за искреност и не можем да обясним разликата, си проличава, че сме много зле. Те (евреите) са направили представление, което впечатлява човека, но не и Бога.

„Връщат се, но не при Всевишния; Приличат на неверен лък; първенците им ще паднат от нож поради яростта на езика си; това ще им причини позор в Египетската земя. Тури тръбата на устата си! Той се спуща като орел против дома Господен, Защото нарушиха завета Ми и престъпиха закона Ми. Ще викат към Мене: Боже мой, ние Израил Те познаваме“ (Осия 7:16-8:2).

Те викат към Него, когато им изпраща присъдите Си според нечестието и греха на Неговия дом. Възмездието не е ли проява на милосърдие, защото няма друго нещо, което би могло да ни накара да се осъзнаем? Само бедствие би могло да ни съкруши, да прекрати нашата дрямка и да ни накара да разберем, че Бог е ревнив.

Колко далече ще отиде Бог, когато съди хората Си и унищожава греха, снизходителността и противоречието в живота им - съвместен и личен? Той изгони Израел от земята му и позволи 6 милиона от тях да минат през трудовите лагери, газовите камери и пещите на Аушвиц като продължителен израз на осъждане заради тяхното нежелание да се обърнат към Него; и за тези хора Той казва, че са зеницата на окото Му. Би трябвало да се страхуваме и да разпознаем и приемем добротата и строгостта на Бога! Павел ни предупреди, че ако Бог не се е поколебал да ги смири и съкруши, то Той без колебание ще направи същото и с нас. Ако не познаваме жестокостта на Бога, как бихме познали добротата Му? Как е възможно изобщо да Го познаваме, ако не знаем, че Той е Този, Който ще ни съди?

„Но понеже Израил отхвърли доброто, Затова неприятелят ще го прогони“ (Осия 8:3).

Ето, това се случва, когато греховете ни прогонват верния на завета Бог и Той оттегля защитата Си, с която сме покрити. Ние сме открити и изложени на ответния удар на врага, който е пропорционален на греха ни. Такава е историята на Израел и ние трябва да се поучим от нея. Мислите ли, че вие самите сте имунизирани и такива неща не могат да ви се случат?

„Те поставиха царе, но не чрез Мене; Назначиха началници, но без да ги призная Аз“ (Осия 8:4а).

Те никога не се посъветваха с Бога, никога не Го попитаха; действаха по свое желание. Ние изобщо не знаем какво означава да се съветваме с Бога. В нас има такъв дух на самонадеяност и

дързост, каквато е и степента, в която ни липсва знание за Бога. Ако веднъж сме приели знанието за Бога, това не е гаранция, че никога няма да го загубим. В този безчестен и гнусен свят, с всяка негова мощна принуда, изкушение и сила, които искат да опозорят, да охулят Бога, да Му се подиграят по всякакъв извратен начин, можете да си представите какви са нещата, които са насочени срещу нас, за да ни направят тъпи и безчувствени и животът ни да стане лесен и удобен, както на Сион. Трябва да ни сполети нещо жестоко, съществено, което да защити и запази веднъж намереното вече знание за Бога, след това да го задълбочи и да пораснем в него. Чувстваме ли, че това вече се случило?

„Защото Израил е забравил Твореца си и е построил палати, и Юда е съградил множество укрепени градове; но Аз ще пратя огън върху градовете му, та ще пояде палатите им“ (Осия 8:14).

През идните години очаквам окончателно да видя мощна промяна. Ще видим как огромни катедрали и църковни сгради остават съвсем празни и как цели събрания се разпръскват; как църкви, станали за подигравка, взели милиони долари от Божия народ, стърчат като празни домове. Ще видим западнали големите християнски курорти за забавление. Те ще останат като призрачни градове, като подигравателни свидетелства на провала на човека в желанието му да вземе Бог на сериозно, превръщайки вярата в развлечение, върху което Бог ще издиша огъня Си и ще го събори.

„Не се радвай, Израилю, до възторг, като племената; Защото ти блудства и се отклони от своя Бог; Ти обикна блуднически заплати във всяко житно гумно. Гумното и линът няма да ги нахранят, И новото вино ще изчезне за тях“ (Осия 9:1,2).

Това вече се случва. Ние се превърнахме в хора ловко подвеждащи с технически похвати и методология и новото вино изчезна.

„Поразен биде Ефрем; Коренът им изсъхна; Плод няма да родят; Дори и ако родят, Ще умъртвя любимата рожба на утробата им“ (Осия 9:16).

Ние може и да родим нещо, но ще бъде ли то Негов плод? Ще бъде ли плод за вечността? Или само привидно ще бъде успешна и резултатна проява? Дали сме можели да разпознаем и били ли сме ревностни за плода, който само Бог може да даде? Или по-скоро сме били ревностни за това, което ние сме способни да произведем, тъй като сме опитни и изкусни и сме имали финансови възможности? „Плодът“ не е доказателство за правилните ни взаимоотношения с Бога или за нашите знания за Него, нито дори за Неговото блаженство. Неговият плод е съвсем друг; той е плод на Духа, а Духът Му е Дух на смирение и покорство; на кротост, а не на безочие, надменност, наглост, горделивост и разточителен, луксозен начин на живот, който противоречи на истинския смисъл на всичко, което знаем за Бога и Неговата Църква.

„Израил е лоза, която се разпростира и дава изобилно плод; колкото повече бяха плодовете му толкова повече беше умножил жертвениците си; колкото по-хубава беше земята му толкова по-хубави беше направил стълбовете си на идолите“ (Осия 10:1).

Ние не сме ли виновни за същите дела? Не градим ли програми, мотивирани от религиозните си успехи? Не планираме ли и други неща, за да станем по-богати – ние и събранията ни – и така да станем всички плодородни „за Царството“? Някога изобщо питали ли сме Бог какви са намеренията Му за църквата? Изпълнили ли сме Неговите изисквания за истинско служение? Има много самосъздали се и самопровъзгласили се хора, които носят духовни звания и това, което най-много огорчава Бога е, че хората дори не могат да направят разлика. Толкова е лесно такива хора да се впечатлят, да се повлияят и да бъдат измамени. Всеки, който има готови отговори, който може да бъде поне повърхностно убедителен, който умело си служи с Писанията, прави шоу, прави впечатление, който е имал нещо общо с църкви и е пътешествал, бива приеман за човек на Бога.

„Тогава изново ще разсъдите Между праведен и нечестив, Между оня, който служи Богу, И оня, който не Му служи“ (Малахия 3:18).

Способността да разпознаваме истинските Божии служители е дадена, за да бъде критерий в края на този век за хората, за които Бог е казал: „Тия ще бъдат Мои...“ (Малахия 3:17а). Те имат способност за разпознаване поради това, което се случва в стих 16: „Тогава боящите се от Господа говореха един на друг; и Господ внимаваше и слушаше; и написа се възпоменателна книга пред Него за ония, които се бояха от Господа, и които мислеха за името Му.“

Това, което си говореха, не бяха празни или незначителни приказки, а изпитване на собствения им живот, състоянието на Църквата, Божието слово така, както сме чули да бъде провъзгласявано. Те изпитваха себе си, за да видят дали са във вярата. Правеха това, защото се страхуваха от Бога. Бяха ревностни за името, честта и славата Му.

„Посейте за себе си по правда, Пожънете с милост, Разработете престоаялата си земя; Защото е време да потърсите Господа, Докле дойде и ви научи правда“ (Осия 10:12).

Отдавна е време да търсите Бога. Търсихте ли Го, докато изливаше праведност върху вас? Имаме ли сърце, готово на жертви докато търси, което прониква през пластове, които делят небето от нас?

„Орахте нечестие, пожънахте беззаконие, Ядохте плода от лъжата; Защото си уповал на своя си път, На многото си силни мъже“ (Осия 10:13).

Впечатлени сте от силните хора, от принцовете, князете, господарите, от младите и напористи професионалисти, от техните методи и начин на живот. Скърбите, когато пропадат, защото би ви

харесало те да продължават да живеят както преди. Вие сте си мислили, че служението им е било подходящо, похвално и достойно. Тайничко сте желали да живеете по същия начин. Бог е чакал и мълчал дълго; но ако допуснем присъдите, които сега идват, да останат незабелязани и устата ни просто да издадат звуци на неодобрение, сякаш ние някак си не сме свързани, не споделяме, не се съгласяваме с този начин на живот и със същите ценности, тогава Божиите присъди са били напразни за вас. В такъв случай вие ще трябва да ги изпитате на гърба си, пряко и много по-болезнено. Време е да търсим Бога, да Го познаваме. Не можем да Го познаваме истински и да избегнем последиците от осъждението. Платили сме висока цена за загубата на знанието за Бога - за присъдите и милостта Му, за жестокостта и добротата Му. Взаимоотношенията на Бога с Израел – минали, настоящи и бъдещи, в малка или по-голяма степен не стоят на нашето внимание. По този начин сме направили безполезно едно от най-дълбоките откровения от Бога, дадени ни в Писанията; защото най-важната предпазна мярка, която Бог е дал на Църквата е Израел и отношенията си с народа му.

Ако холокостът не беше просто резултат от отклонение в нормалното поведение на някакъв луд човек наречен Хитлер, а Божие намерение и изпълнение на написаното в Библията – в Левит и Второзаконие – или осъждение, което ще дойде в последните дни, колко повече трябва ние да се страхуваме какво ще бъде отношението на Бог към нас? Повърхностно убедителният, мазен, неискрен, лекомислен характер на нашето християнство е отворил вратата за удивителни, очебийни заблуди и това е свързано изцяло с отсъствието на знание за Бога, страх и благоговение пред Него, които не биха ни липсвали ако бяхме се поучили правилно от това, което Бог е направил и все още прави с Израел, преди да го възстанови в Своята милост...

ГЛАВА 5 – АНАНИЯ, САПФИРА и ИСТИНАТА

Разказът за Анания и Сапфира в книгата „Деяния на апостолите“ е забележително произшествие, случило се в старо време; в момент, когато Духът на Бога господстваше в такава степен и чистота, че такава случка, на която мнозина днес се възхищават, тогава завърши с внезапна присъда и смърт. Като казвам „възхищават“, имам предвид, че ние не се интересуваме какво представляват тези, които имат голям принос за църквата, а им отдаваме почит и признание поне най-малко като на дякони, ако не и на старей. Обаче Църквата, която разпознаваше лъжата и не се впечатляваше от големината на сумите, не е днешната Църква.

Тогава тя беше славна Църква, тъй като беше подготвена и бдителна по въпросите на истината и заблудата; защото знаеше, че още преди Божият Дух да се прояви като Дух на сила, Той си остава на първо място Дух на истина. Когато истината е злепоставена и отхвърлена, ако сме отблъснали Духа, Неговото първо предназначение като Дух на истина, можем ли да мислим, че гълъбът (Святият Дух) ще бъде наоколо, за да извърши проявленията на сила, които обслужват нуждите ни и доставят удоволствие на душите ни? Трябва да имаме бдителен поглед за истината,

какъвто проявяваше Петър и който му даваше способност да разпознае измамата на съпрузите, предали достатъчно голяма част от сумата, представяйки я за цялата, въпреки че не беше така.

„А Петър рече: Анание, защо изпълни сатана сърцето ти, да излъжеш Светия Дух и да задържиш от цената на нивата? Догдето стоеше непродадена не беше ли твоя? И след като се продаде, не бяха ли парите в твоя власт? Защо си намислил това нещо в сърцето си? Не си излъгал човеци, но Бога. И Анания, като слушаше тия думи, падна и издъхна; и голям страх обзе всички, които чува това" (Деяния 5:3-5).

С други думи, страхопочитанието пред Божия Дух като Дух на истина отстъпва пред това като Дух на сила. Съвременната Църква е обърнала това разбиране; ние прославяме силата, знаменията, чудесата и свеждаме истината до далечен, отвлечен фактор, ако изобщо го смятаме за такъв. И кой от нас не е играл тази игра – да даде една част и да направи така, че да изглежда, сякаш е дал всичко?

Беше време, когато бяхме свикнали да казваме, че истина е единствено цялата истина и нищо друго, иначе е лъжа. Ако истината не е пълна, значи не е истина. Всяка неправдоподобност, всяко нещо, извършено набързо, всичко, което е по-малко от цялото и свършеното, превръща в лъжа това, което изглежда впечатляващо. За мен беше мъчително да живея така, защото точно това е свидетелството на Църквата днес. Ние сме дали само една част, наричаме я всичко и казваме, че сме дали всичко. Не притежаваме скромността, благоприличието, смирението, присъщи на Църквата, чийто Господ е Агнето, защото сме изпълнени с шумна реклама и измама, преувеличения, бомбастични дейности и тщеславие и си мислим, че това е всичко.

Трябва да се запитаме правим ли нещо различно от това, което Анания и Сапфира извършиха, когато търсим доказателството и силата на живот отдаден на Бога, докато отдаваме само част от себе си, въобразявайки си, че сме се отдали напълно? Всички искаме подобни неща: утехата на Духа, близкото общуване, но на най-ниска цена, признавайки истината само доктринално, колкото да бъдем каквито трябва, а не осъзнавайки истината като същност и съдържание на нашия живот. Искаме да говорим истината, но не и да бъдем верни и предани; търсим правилните думи, искаме да признаем истината, но не и да ѝ се покорим. Носим своята половинчата, фразеологична истина и правим така че тя да изглежда цялата; сякаш наистина обрисоваме действителността.

Да решим да приемем и търпим една измама, означава да оскверним и опошлим цялата истина. Да бъдем 99 на сто или повече истински и да представяме това за цялата истина, означава да лъжем напълно, а да грешим в едно нещо – е да грешим и във всичко останало. Истината е това, което най-силно сме изкушени да крием от себе си. Коя е тази една истина, един последен въпрос, последно условие, които ни възпират от решителността по отношение на Бога, която наистина прави истината истина и носи на Църквата и братството действителното Божие присъствие и слава?

Юда предвиди този ден

Защо днес в Църквата съвсем не искаме да бъдем критични към всяко нещо, което претендира да бъде сила и особено когато идва чрез популярни служения и личности, които са така добре приети и са станали част от нормите на нашия модерен, харизматичен, петдесятен християнски свят? Нима не можем да размислим отново и да се убедим, че тези хора сами са носители и проводници на измама? В книгата на Юда Бог предоставя на вниманието ни несъмнен пример за опасностите, които ни заплашват: „При все това, по същия начин и тия с блънуванията си оскверняват плътта, презират властта и хулят славните същества" (стих 8).

Може да си помислим, че тези предупреждения в посланието на Юда се отнасят за бъдещи времена, когато описаното по-горе ще бъде толкова очевидно и просташко, че ще бъде ясно за кого става въпрос. Аз вече започвам да усещам и да виждам отзвука на това, за което говори Юда и знам, че е дошло времето да изпитаме съвременното си християнство и неговите служения в светлината на тези предупреждения.

Кой би могъл дори да си помисли, че Юда ст. 8 ще описва някои от днешните служения или служители и това ще бъдат тези, които докоснаха въображението на публиката и към които изпитваме такава любов? Тук нещата не са описани както ние ги забелязваме, а каквито сам Бог ги вижда. Той вижда тези хора като развратни мечтатели и предполагам, че техните фантазии са порочни, заради начина, по който служението им се превръща в средство за собственото им забогатяване и за установяване на един вид разкошен и разточителен стил на живот. Те си мислят, че по някакъв начин това е в съвършено съответствие със значението на делата, които са извършили. Те обаче са славолюбиви и това личи от характера на служенията им: от милионите долари, които са необходими за финансирането им и от начина им на живот, който изцяло съответства на степента и важността на това, което правят. Единственият служител, на когото може да се вярва в края на този век, е този който не следва собствени фантазии, няма лични амбиции и не вижда себе си като възвишен и високопоставен човек, изискващ и манипулиращ вниманието, верността или любовта на милионите хора.

Какво означава да „презираш властта“? Може да означава, че тези хора нямат сърце за властта, че правят каквото искат и не отговарят пред никого. Може и да са препоръчани от Петдесятна организация, но начинът, по който са устроени тези организации днес, говори, че в тях не съществува особено голяма отговорност към събранието. Те имат персонал и бордове, които получават щедри заплати, за да подкрепят желанията и волята на тези знаменитости, да не им противоречат и да не им търсят сметка. Дори понякога ги спасяват от затруднени положения, които са следствие от развърщането на плътта.

„Тия, обаче, хулят всичко, което не знаят; а което знаят естествено, както животните без разум, в това развърщават себе си. Горко им! защото ходят по Каиновия път, заради печалба се впускат във Валаамовата заблуда, и погиват в Кореевото упорство" (Юда 10,11).

Съществува напрежение и дори омраза между тези, които претендират, че служат на Бога и които Му принасят неприемливи за Него жертви (колкото и хората да харесват тези жертви) и другите, принасящи жертви, които Той приема. Последните трябва да изтърпят враждебността и омразата на тези, които тичат по успоредните пътеки, но вършат собствените си религиозни дела. Грехът на Валаам беше, че продаваше служението си. Призивът, служението, дори помазанието, които действително бяха дадени в началото, защото даровете от Бога са неотменими, бяха алчно присвоени с течение на времето от хората, за да служат на собствената им печалба. Духът говори чрез Юда, за да ни даде предзнаменование за нещата, които идват в последните дни чрез невярващи хора, въпреки че по някакъв начин са сред вяращите. Те са извращение на истинското и все пак имат мощно влияние със симптоми, които трябва да разпознаем, защото влиянието им работи днес в Църквата.

„Тия са подводни скали, когато пируват с вас в дружелюбните ви гощавки, и без страх напасват себе си" (Юда 12а).

Те имат достъп до вас и място сред вас, в християнските ви чествания. Липсата на съзнанието за Бога като Съдия е предизвикало намаляване на страха от Него и ние сме свидетели на безсрамни, безумни и нечестиви дела. Единствено можем да разберем, че тези хора - извършители и участници - „нямат страх“, сякаш Бог не наблюдава, сякаш не е казал сам: „Бъдете сигурни, греховете ви ще ви уловят“. Нашето състояние е опасно, несигурно, ако и все още да не сме паднали напълно в измамата, след като сме били завладени от многото проявления, сякаш идващи от Божията сила; ние сме безкритични и безумни, при отсъствието на страх от Бога и дори съревновавайки се с хората описани по-долу и желаейки да ги надминем:

„...безводни облаци, носени от ветровете; есенни дървета, безплодни, дважд умрели, изкоренени; свирепи морски вълни; които изпускат като пяна своите безсрамни дела; скитащи звезди, за които се пази мрачна тъмнина до века“ (Юда 12б-13).

Когато служението се е провалило, те просто създават ново. Няма друго място като в частния сектор в Америка, където една звезда може да се премести другаде, да приеме друго име, да си наеме адвокат, за да основе друго предприятие и да стане отново звезда, разпращайки рекламни материали и множество писма. Тези блуждаещи звезди изглеждат значими, но след като си тръгнете от някое от техните събрания или изгасите телевизора, какво остава? Има ли някакъв резултат? Какво значимо служение е било извършено, като оставим настрана, че е било забавно и развлекателно?

Стигнахме до това да смятаме християнската забавна индустрия за шестото от „петкратните служения“. Считаме я за също толкова законно служение като останалите пет, обаче трябва да разберем какво представлява забавлението. Това е нещо чувствено, което има за цел да запълни празнотата на скуката. То ни доставя удоволствие, като отвлича вниманието ни от действителните неща в настоящето, които заслужават внимание – например Църквата на земята,

която е призвана от Бога да бъде основа и опора на вярата. Защото ако бягаме от действителността, ако чувстваме нужда да бъдем развличани, ако не приемаме истинското си положение и взаимоотношения в света, в който сме били призвани в този момент, към кого ще се обърнем за сила, за да се изправим пред тези истини и да занесем Божия спасителен отговор? Думата „забавлявам се“ означава да се откажем да мислим и да разбираме, да затъпеем или да се втреничим замаяно, да живеем по приятен и удобен начин. Оригинално значение на думата е „да отклоним, отвлечем вниманието, така че да измамим.“

Ако това са симптомите на състоянието ни като Тяло на Христос, къде е нашата безопасност? Присъствието на „велик Божи човек на вяра и мощ“ не може да ми докаже, че една проява на сила със знамения и чудеса е по Божията воля. Угодна на Бога е единствено мощта, безопасно проявена в Тялото на Христос - в рамките, които Бог е планирал за знаменията на апостолите и чудесата, които те извършваха, за да удостоверят призиванието си. Тогава силата ще бъде свързана със същността на пратеничеството, а не с някоя „скитаща звезда“, която е „безводен облак“. Това са безопасните условия, в които Бог първоначално е планирал силата и в които иска да я възстанови - силата като израз на вяра, която действа в любов, а не като „вяра“, действаща като хитроумно приспособление или като повторение на някаква формула, дори стих от Библията, за постигане на определена цел, когато тя се превръща в начин и техника за изопачаване и извращение. Вярата е изключително свято нещо, за да си разрешаваме да я използваме по този начин. За да се предпазим от подобна злоупотреба, ни е подарена вяра, която действа в любов.

Имаме нужда да се познаваме един друг, а не да чакаме „велик човек на вяра и сила“ да дойде в нашия град, за да положи ръце върху нас и по магически начин да ни освободи от злото, което сме задържали, защото не сме имали смелост да отидем при старците на църквата, които да ни помажат, да се помолят с молитва на вяра и греховете ни да бъдат простени. Струва ни се по-лесно да вярваме на някаква магическа личност, отколкото на старея, когото виждаме всеки ден. Това ни избавя от неудобното положение да кажем или разбулим нещо, засягащо нашия живот, което искаме безопасно да скрием и така да бъдем щастливо освободени. Нека проявата на сила за невярващите от света, като потвърждение на апостолското послание, да дойде заедно с начина и организацията, които Бог е планирал за тази цел – с тази структура, която създава и установява сигурност, здрав разум, уравновесеност, които ще ни пазят от измама, защото ние познаваме старците и те познават нас.

Защо имаме нужда от толкова много изцеление, от толкова много проявления и доказателства? Може би Бог иска да изпита основните причини за пораждането на тази нужда? Може би е необходимо да ни се припомни, че най-често има връзка между греха и здравословното ни състояние. Бог не желае магическо освобождение от болестта. Той иска да се справи с корените ѝ, с вълнението, тревогата и напрежението, които са следствие от неправилен, несъгласуван с Божието слово живот. За Бога има нещо по-важно от това да бъдем освободени от симптома на

безпокойство и то е: да се загрижим за същността на живота си, за качеството на нашия вървеж с Него и за истинността на съвместния ни живот като вярващи. Нашето мълчаливо негодувание, огорчението и завистта, които преглъщаме, тъй като не изповядваме греховете си един на друг, за да се молим след това един за друг и да бъдем изцелени – всичко това ще изплува рано или късно в умовете и телата ни като нещо беззаконно.

Чия сила?

Когато предпочетем бързото премахване на симптомите пред усърдното търсене на Бога чрез умъртвяването на плътта, пред истинския пратенически църковен живот, отричащ себе си, носещ ежедневно кръста си докато Го следва, ние се излагаме на духовна опасност. Не е ли обаче Господ на една ръка разстояние за всички, които се стремят към Него? Каква е дълготрайната полза от това, просто да получим облекчение от симптомите, причинени от сериозни недостатъци на характера ни и въпреки това тези недостатъци да се запазят в нас? Каквото и да ни открие бъдещето за настоящите „съживителни“ явления, може би най-важното, което ще се случи, е дълбокото покаяние на хиляди хора от това, че са се поддали на измама, че им е липсвало елементарно разпознаване и че са тичали прибързано след изяви на сила, извършени в атмосфера противоположна на познатите ни святост и характер на Бога.

Разбира се, съвсем ясно е, че има сила, която действа. Въпросът обаче е, чия е силата? Кой посредници, за да получават незрелите, плътските и непроницателните хора една различна от Божията и по-малка радост? Ако приемем, че страховете ни са преувеличени и свръхестествените явления, които се случват днес са от Бога, (въпреки че според всеобщото мнение понякога са прекалени), по какво бъдещите лъжливи знамения и чудеса ще се различават от тези, с които днес се сблъскваме? По какъв критерий ще ги определяме? По настоящем, имаме ли необходимите зрялост и разпознаване, за да забележим тези важни разлики? По какъв начин, с какви средства ще направим това, щом в момента сме склонни да определим като „врагове“ тези, които само повдигат въпроси и се съмняват? Твърденията на защитниците на това съживление стават подозрителни заради самия начин, по който с тях се осмиват и цензурират хората, които се съмняват. Фактът, че нещо завършва с благословение – избавление или освобождение – не е сигурно доказателство и гаранция, че е от Бога.

„...защото ще се появят лъжехристи, и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така щото да заблудят, ако е възможно, и избраните" (Матей 24:24).

Същите сили на тъмнината, които са заробвали и потискали хората чрез лекомислен и нечист живот, също толкова лесно могат да донесат облекчение и да ги освободят от тях, дори да възстановят прекъснати взаимоотношения, само за да донесат голяма заблуда! Дори най-възторжената „Божия любов“ може да бъде лъжливо усещане, дадено от духове на ленивите и

объркани хора, които не желаят да направят необходимите жертви и да търсят Бога в истина. Това всъщност „глад за Бога“ ли е или глад за преживявания от Бога, който ще убеди несигурната душа, че е позната и приета от Бога? Не е ли това непризнатия мотив, който кара хората да въздишат след днешните пророци с надеждата за „пророческо“ слово от този вид? Не допринася ли тази тенденция повече за незрялостта на тези хора, вместо да окуражава тяхната вяра като синове? Нима не предпочитаме вместо да търсим Бога прилежно и усърдно, на основата на словото Му, да правим това без усилие - чрез чудеса?

Силата в Негово име

Наблягането на силата и чудесата в църквата днес се увеличава и затова имаме нужда от това балансиращо, внимателно отношение:

„И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар. Който повярва и се кръсти ще бъде спасен; а който не повярва ще бъде осъден. И тия знамения ще придружават повярвалите: в Мое име бесове ще изгонват; нови езици ще говорят; змии ще хващат; а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди; на болни ще възлагат ръце, и те ще оздравяват. И тъй, след като им говори, Господ Исус се възнесе на небето, и седна отдясно на Бога. А те излязоха и проповядваха на всякъде, като им съдействуваше Господ, и потвърждаваше словото със знаменията, които го придружаваха. Амин“ (Марк 16:15-20).

Самото заключение ни напомня, че една от главните ни цели е да проповядваме и че Бог, Който работеше с тях, потвърждаваше словото на проповядването им със знаменията, които следваха. Следователно, ние трябва да виждаме знаменията, силата и чудесата в контекста на това, което Бог е възнамерявал; не да заместваме словото, не да действаме независимо от словото, а да го потвърждаваме. Така беше в началото и това е начинът, планиран от Бога и за края. Това е обратно на тенденцията проповядването да става с опиянение и замайване, с такова силно наблягане върху евангелизма на силата***, който в момента се разпространява в Тялото на Христос.

Тревожи ме това, че определена сила се използва от много хора, които мислят, че е достатъчно да призоват името на Исус и да използват определени способности и техники. Те имат нужда да си припомнят и да разберат, че „в името на Исус“ не е безсмислен лозунг или магическо заклинание, което някой рецитира, за да получи желанието от него резултат. Името на Исус е мощен израз, който се отнася до Неговата същност. Той е кротък и смирен по сърце, което е напълно противоположно на нашето самохвално изцелително служение, защото ние сме се научили да призоваваме името и с високомерие или користо самовъзвеличаване да очакваме резултати. Това обаче не е в съответствие с характера на Господ. Чудя се дали всъщност ние правим нещо в името на Исус или чрез някаква друга сила.

„И те излязоха и побягнаха от гроба, понеже трепет и ужас бяха ги обзели; и никому не казаха нищо, защото се бояха. И като възкръсна рано в първия ден на седмицата, Исус се яви първо на Мария Магдалина, от която бе изгонил седем беса. Тя отиде и извести на тия, които бяха Го придружавали, и които Го жалееха и плачеха. Но те, като чуха, че бил жив, и че тя Го видяла, не повярваха. Подир това се яви в друг образ на двама от тях, когато вървяха, отивайки в село. И те отидоха и известиха на другите; но нито на тях повярваха. После се яви на самите единадесет ученика, когато бяха на трапезата, и смъбра ги за неверието и жестокосърдечието им, дето не повярваха на тия, които Го бяха видели възкръснал. И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар“ (Марк 16:8-15).

Целият този разказ е летопис на неверието - зашеметяващо, смайващо нежелание за вяра в доказателството за възкресението и в свидетелството на жените, които го получиха от един ангел. Порицавайки ги заради неверието им, Исус веднага казва: „Идете по целия свят...“ Изпитвам съкрушаващо уважение към гения на Бога. Казаното е съвършено и е сериозно предупреждение за всички хора, от всички поколения, които биха се оставили да бъдат подведени от религиозно честолюбие и които мислят, че всичко, от което се нуждаем, е да се научим как да правим чудеса. След това можем да тръгнем, да наблюдаваме как хората биват убивани с меча и да свидетелстваме за страхотни чудеса и сила.

Господ иска да ни припомни, че хората, които упълномощи да проповядват и вършат тези неща, бяха същите, които укори заради закоравяване на сърцето и неверие. Ще бъдем в безопасност, когато ни се напомня, че ние също като тях сме плът и кръв. Ние не сме направени от по-добър материал и когато се сблъскаме с такива случаи на възкресение, с право ще се стреснем и ще упорстваме. Това е такова познаване на нашите човешки слабости, греховност и провали, което ще ни спаси от високомерие и самонадеяност, които могат да се изродят в нещо далеч по-лошо.

„Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата. В онзи ден мнозина ще Ми рекат: Господи! Господи! не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име бесове изгонвахме, и не в Твоето ли име направихме много велики дела? Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие“ (Матей 7:21-23).

Това е още едно предупреждение и здравословно напомняне, че не всяко дело, дори и такова, чиито последици са добри, е Божие дело. Съществува сила в името на Исус, която очевидно някой може да призове и да има видим резултат, но която няма да може да впечатли Бога в последния ден, когато всички ще застанем пред Него като пред Съдия. Тогава делата ни ще бъдат изпитани, дали ще издържат на огъня. Много от нас може да бъдат сред тези, които казват: „Господи, Господи, не правихме ли това и онова, не в Твоето ли име пророкувахме, правихме много чудеса?“ Фактът, че думата „много“ съществува в този текст, показва, че са били важни, съществени дела, които наистина са имали действителни резултати и последици. И въпреки това

Бог ги нарича „тези, които вършат беззаконие“, защото призовават името Му, а Той никога не ги е познавал. Това е сериозно предупреждение да не призоваваме името на Исус като лозунг, който дори при неправилното му използване очевидно работи. Това означава, че опасността от заблуда е още по-голяма. Как ми се иска това име да излизаше само от устата на хора, изпратени от Бога за делото, почитащо Бога и прославящо името му. Но то често е лекомислено дело, извършено от душевно-плътски или плътски вярващ, който обича усещането за сила и само-възвеличаване, което получава, когато става чудо чрез неговата молитва.

Кой от нас е достигнал до такова осветление, за да си мисли, че се е извисил над подобна духовна егоцентричност, че не може да бъде застигнат от каквото и да е само-възвеличаване, когато вижда мощни чудеса, изпълнени от него, чрез неговата молитва, докато призовава името на Исус? В царството на силата съществува голям риск, за който трябва да внимаваме, защото текстът ни припомня какво е казано: „...не в Твоето ли име направихме много велики дела?“ Няма гаранция, че извършеното чудо е Божие дело. Разбира се, гаранция не е нито собствената ни святост, нито това, че Бог ни е пратил; както и фактът, че сме в правилни взаимоотношения с Него. Превърнали сме Господното име в изгъркана, банална фраза, докато просто го призоваваме. Всеки може да произнесе фразата, но това прави ли я свята, законна? Използването на Божието име за узаконяване на човешки и религиозни неща, организирани от нас е нечестие и богохулство.

Трябва да сме загрижени за чудесата, които са проявления на Божията сила, които са слава за името на Исус, защото са извършени в Негово име, в дух, който съответства на същността на името Му. Те са направени по подобаващ начин, в смирение, от хора, които не се само-възвеличават, виждайки доказателствата за сила, когато призовават Името. Необходимо е да виждаме, че използването на името на Исус съответства на нашето истинско познаване на това име, когато го призоваваме. Исус нарича зло всяко дело, което не е родено от знанието за Него или за да прославя името Му. Той няма да допусне да манипулираме силата (без това да има последици за нас), независимо от качеството на нашите взаимоотношения с Него.

Не можем да мислим, че силата и чудесата не зависят от Исус. Те винаги трябва да са в съответствие с Неговата същност, винаги изпълнени в смирение и кротост: „...и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце...“ Ние ще бъдем кротки само толкова, колкото сме съединени с Него, смирения и кроткия. Кротостта, покорството са несъмнения знак на истинския жив Бог, на Неговия характер и личност. Когато това смирение се използва заедно със сила, ние най-накрая сме станали синове и дъщери на живия Бог в Исус.

Ако си мислим, че никога не бихме могли да попаднем сред мнозината, които казват: „Господи, Господи...“, то значи, че от всички хора ние сме най-склонни да бъдем заблудени. Няма по-сигурно основание за измама от самодоволната ни сигурност, че никога няма да бъдем кандидати за нея. Ако нашата плът мечтае и въздиша за завладяващи чудеса и проявления на сила по-силно,

отколкото копнее за чисти взаимоотношения с Исус в истина, тогава вече сме тръгнали по надолнището. Главната безопасност за тези, които ще бъдат инструменти на Неговата сила, е наличието на първо място на това качество на взаимоотношенията и чак след това на проявите на тази сила. Какъв е нашият мотив? Да почетем и прославим Бога? Ако подбудите ни са да видим облекчението от болестите и страданията, колкото и почитено да е това, то те все още не са чисти подбуди. Основният, най-важният мотив е прославата на името Му, а не желанието за отговор на човешка нужда.

Човекът на беззаконието

Очевидно е, че „човекът на беззаконието“ ще се занимава със сила, знамения и чудеса, за да заблуди лековерните:

„Защото оная тайна, сиреч, беззаконието, вече действа, но само догдето се отмахне отсрещ оня, който сега я възпира; и тогава ще се яви беззаконният, когото Господ Исус ще убие с дъха на устата Си и ще изстреби с явлението на пришествието Си, чието идване се дължи на действието на сатана, съпроводено от всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса и с всичката измама на неправдата, между ония, които погиват, защото не приеха да обичат истината, за да се спасят. И затова Бог праща заблуда да действа между тях, за да повярват лъжа, та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали истината, а са имали благоволение към неправдата“ (2 Солунци 2:7:12).

Ето, това е по-нататъшното сериозно предупреждение: наистина ще виждаме как се случват неоспорими неща като израстване на крака, но Бог ги нарича лоши и грешни. Това е чудо, но е лъжливо. Можем ли да различим порочното от непорочното и на каква основа? Трябва да успеем да видим отвъд очевидното, отвъд нещата, които са използвани, за да може някак то да бъде оправдано при положение, че направеното е зло. Злодеянието или духът на беззаконие е душевно-плътско желание за удоволствие, идващо със знаменията на сила, нямаща нищо общо с характера и личността на Този, Чийто име се призовава. Тези знамения и чудеса ще изглеждат като истински и ако ние сме толкова гладни за проявления на сила или за неща, които ще разчупят монотонността на нашите предвидими неделни служби, ще бъдем завладени от тях.

„...и с всичката измама на неправдата, между ония, които погиват, защото не приеха да обичат истината, за да се спасят“ (2 Солунци 2:10).

Според Бога, не точно истината или нейното неприемане са ключ за излизане от измамата. Те по-скоро не са приели да обичат истината. Необходимо е да обичаме истината, иначе няма да понесем жертвите, чрез които я получаваме. Да изповядаме греховете си един пред друг означава да бъдем честни. Това е мъчителна и унижителна жертва и ние ще я направим само защото

обичаме истината. Любовта към истината, която ще устои, независимо на каква цена, е дадена от Бога като единствената предпазна мярка срещу измамата, идваща от лъжливите знамения и чудеса. Ако сме свикнали само с резултатите от тях, ако искаме единствено да изпитваме възбуждане, ако в живота ни има празнота, която търси приятната възбуждане от очевидните чудеса и силата, без да си задаваме много въпроси за това как и от кого са извършени и кой в крайна сметка получава славата от тях, то ние сме кандидати за измама. Обичаме ли истината толкова много, че да си зададем тези въпроси, да бъдем бдителни и да не бъдем впечатлени единствено от делата?

Очевидно има връзка между характера и силата, които са важни за Бога, както и между лъжливите чудеса и знамения и греховността. В този смисъл нечестие (греховност) е всяка несъмнена проява на сила в името на Исус, която няма нищо общо с Неговата слава и достойнство, а със славата и честта на този, който я извършва. Когато някой създаде служение и получи известност и обожанието на тези, които имат полза от него, това е грях, защото неправилно е използвано Господното име за само-възвеличаване.

Има неща по-важни от това да бъдеш освободен от скръбта, предизвикана от страданието, по-важни от впечатляващите прояви на знаменията и чудесата - страха от Бога и Неговата слава. Когато те не са трептящата, главната и ревностната грижа на Божия народ, ние сами правим от себе си кандидати за лъжливи знамения и чудеса. Те са лъжа, защото не насочват вниманието на тези, които ги наблюдават и се ползват от тях към самия Исус, а към този, който ги извършва в Неговото име.

„А ние сме длъжни винаги да благодарим на Бога за вас, възлюбени от Господа братя, загдето Бог отначало ви е избрал за спасение чрез освещение на Духа и вярването в истината; за което спасение ви призова чрез нашето благовестие, за да получите славата на нашия Господ Исус Христос" (2 Солунци 2:13,14).

Това се отнася за Божията слава като фактор за спасение. Колко от нас биха предпочели да останат страдащи и болни, ако това ще осигури повече слава на Бога от нашето изцеление? Има страдания, които не са изцелени. Въпросът не е да бъдеш освободен или да умреш, а какво на Бог Му харесва да извърши чрез Своята многостранна мъдрост, което ще повлияе на Неговата слава. Бог не ни е призовал за изцеление; не ни е призовал към бързо и ефективно християнство, към харизматично нахъсване, вълнуващи служби и велики личности. Той ни е призовал да спечелим слава за нашия Господ Исус Христос.

Вероотстъпниците и Апостолите

Живеем във време разделно и това, което виждаме в живота на съвременната Църква, е началото на онова, което ще разграничи отстъпничеството от апостолството – истинската Църква. Забележително е как противопоставянето по въпроса за настоящите “съживителни“ явления е вече фактор при разделянето на вярващите в църквите. Ако наистина съществуват мощни измами, ние чакаме деня на разплатата, когато тези, които са били измамани, ще признаят това, ще се покаят толкова дълбоко, че ще бъдат възстановени пред Бога и ще станат достойни да стоят изправени в последните дни, когато Бог ще спечели от това, което се случва днес.

Това, което преживяваме, не е толкова самата измама, а завършека и последиците от дългогодишната мекушавост, плиткост и лекомислие на вярата, които накрая са се превърнали в служение за „чудеса и знамения“. С други думи, това е станало възможно, в следствие от липсата на дисциплинирана вяра на хора, мотивирани от преживявания, а не от словото; в следствие от мекушави пастори, които са се страхували да не обидят някого и затова са проповядвали само общи библейски послания. Това е натрупване на духовна измама, която има дълга история. Сега обаче са дошли дните на равносметка. Тук му е мястото да направим съпоставка с разпъването на Христос от еврейския народ - то не беше само по себе си просто един грях, а последната изява на натрупаното дългогодишно отстъпление на евреите от Бога, довело до това трагично престъпление. Да казваме, че е било нещо самостоятелно и да не виждаме, че е предшествано от дълга история на отстъпничество, означава да не разберем смисъла. Ние прибираме реколтата на това, което е било посято през последните десетилетия от харизматичната небрежност и липса на дисциплина. Сега отгласът на всичко това се проявява в много тежки и неблагоприятни последици. Тичането ни към различни места, превръщането им в подобие на Мека, сякаш Бог може да бъде намерен само там, ми прилича на продължение на същата тенденция.

Според мен сме дошли до точката, от където вече няма връщане, що се отнася до факта, че Църквата е толкова отворена и податлива на подобни неща, които се случват днес. Може би Бог иска да се молим за плачевното ѝ състояние. Отгледали сме цяло поколение, което никога не е познало Божиата святост, което говори за Бога изобилно, но неточно, неопределено, повърхностно, с лекота. За кой Бог, обаче? Дори се чудя дали тези важни личности не са сключили завет с някой друг, а не с Бога, без сами да разберат това; така, също като Фауст, получават сила да поразяват и въздействат върху живота и телата на хората, като мислят, че силата идва от Бога. Тяхното знание за Него е толкова незначително и крайно съмнително, че е напълно възможно да са сключили завет с нещо друго, претендиращо, че е светлина и което е отговорило на копнежа им да се случват вълнуващи събития. По този начин те само мислят, че общуват с Бога.

Възможностите изглеждат неясни, мътни, но ние се нуждаем отново да си припомним за измамите от последните дни, за лъжливите апостоли, които сами ще се обявят за такива: „...И не

е чудно; защото сам сатана се преправя на светъл ангел...“ (2 Коринтяни 11:14). Следователно, няма да е нещо ново ако тези служители са маскирани и преправени като служители на правдата, но краят им ще бъде според делата им. Трябва да сме сериозни и трезви към подобни свидетелства. Сатанинските способности, уловки и планове са необичайни и най-мощните от тях не са обърнати към нашата чувственост, а към духовността ни – като светлия ангел. Обаче какъв светъл ангел? Тревогата ми е: ако пропуснем това сега, какво ще стане с последните измами, които ще дойдат, с бъдещите лъжливи знамения и чудеса? Дали днес имаме зрелостта и разпознаването, с които бихме могли да направим тези важни различия и с какви средства ще стигнем до тази зрялост, ако сега сме склонни да виждаме като врагове онези, които само повдигат тези въпроси?

Молитва:

Господи, ние само Те умоляваме в Твоята голяма милост: Ела Боже, и Сам вдъхни здрав разум на събранията, които никога не са Те познавали както са били длъжни; където отсъства страхът на Църквата от Тебе. Ние сами направихме себе си кандидати за измами от всякакъв род с нашето безочие и наглост. Липсва ни съкрушен дух. Не сме достатъчно наказвани, бити и потресени от скръб от това, което се случва. Ние възхваляваме неща, напълно противоположни на Твоята святост и ги наричаме „Бог“. Господи, ние сме в низко и окаяно състояние и ако днешните измами не са тези от последните дни, за които сме предупредени, как ще бъдем опазени от тези, които предстоят? Как ще ги различим, ако сега не сме способни да проявим дори най-малката предпазливост и разпознаване? Господи, обръщам се към Твоята милост. Кой е по-голям кандидат за измама от този, който мисли, че духовността му е сигурна и че не може да бъде измамен?

Господи, молим Те да дадеш Своите смирение, кротост и съкрушеност на Църквата, за да я спасиш от тези ужасни неща. Гледаме към Теб, Господи и знаем, че Твоята Църква ще бъде слава за името Ти завинаги, че Израел ще бъде възстановен с нейна помощ, чрез милостта и свидетелството ѝ. Дари ни нови сили, за да продължим и да бъдем каквито трябва да бъдем от Твоя гледна точка и за Твоя народ, защото тези последни дни ще се изпълни това, за което бяхме предупредени. Гледаме към Теб и Ти благодарим за това, че си ни дал словото си, Духа Си и Църквата Си като Тяло, което може да говори истината в любов. То може да ни увещава всеки ден, да разговаряме с любов един с друг както трябва и да получаваме един от друг това, което само чрез нея можем да получим - Твоята освещаваща грижа за нашето спасение. Така можем да застанем пред Теб без срам в деня на Твоето пришествие, радостни да чуем скъпоценните за нас думи: „Хубаво, добри и верни слуги!“ В Твоето свято име молим за това. Амин.

---

*анатомия - дисекция

дисекция - от латински 'дис' раз- (представка за разделяне, отделяне) и 'секаре' – режа; разсичане, анатомиране.

анатомия - от гръцки 'ана' - нагоре, τέμνειν – режа; наука за строежа на животинските организми;

анатомиране – разсичане на труп с научна или съдебна цел.

**каризма – благоволение, дар от Бога

***евангелизъм на силата – понятие, означаващо проповядване на Благата вест, което разчита основно на чудесата и даровете на Духа

****„бягайки до Торонто“ - Авторът вероятно има предвид „Благословието на Торонто“ от 1994 г., свързано с прояви като „свят смях“, „свато лаене“, „убиване в Духа“ и др.

Преводач: Юлия Борисова, 2010 г.

<http://christian-books.hit.bg>

Оригинал:

<http://www.fireonthealtar.com/books/Art%20Katz/The%20Anatomy%20of%20Deception%20%28large%20font%29.pdf>